

နေဝါးအင်္ကျီ

တာရာမင်းဝေ

နေရဲ့အင်္ကျီ

သတင်းသချာ်

(၁)

အိုမင်းသော်လည်း စိမ်းညိုသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ တွေ့ ရှိခဲ့ ကြစဉ်က ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက 'ဂမ္ဘာ' ကို ဆုံးမစကား ဆို၏။

'မင်း...ဟိုနေ့ ကမူးပြီး ရမ်းတယ်ဆို'

'ဟို... တစ်ခါတစ်လေပါ...ပေါက်ကွဲသွားလို့ ပါ'

'မဖြစ်သင့်ဘူး'

'တင်ပျံ့ဘုရား'

'မူးတာလည်း မကောင်းဘူး။ ရမ်းတာလည်း မကောင်းဘူး'

'တင်ပျံ့ဘုရား တပည့်တော် ဆင်ခြေပျံ့မယ်။ ဒီလိုသတင်းမျိုး ထပ်မကြားစေရတော့ပါဘူး'

ဘုန်းတော်ကြီးက တည်ကြည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

'အေး...ဆင်ခြေမှဖြစ်မယ်။သတင်းဆိုတာက အင်မတန်ပျံ့လွယ်တယ်'

'တင်ပျံ့'

'အဲဒီသတင်းကို ကြားရတဲ့ သူတစ်ယောက်က ငါးမိနစ်အတွင်းနောက်နစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောတယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီ နစ်ယောက် ကလည်း အဲဒီလိုပဲ နောက်ထပ် ပြန်ပြောမယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီ သတင်းကို တစ်နာရီအတွင်းမှာ လူရှစ်ထောင်ကျော် သိသွားနိုင်တယ်'

'ဗျာ'

'မင်း... မယုံဘူးလား' ဘုန်းတော်ကြီးက မြေပြင်ပေါ်မှာ တုတ်နဲ့ ရေးခြစ်ကာ သူ၏ သတင်းသချာ်ကို တွက်ချက် ရှင်းလင်းပြ၏။

'ဒီမှာကြည့်... မင်းရှင်းသွားအောင်'

အစ	၁	ကိုယ့်လုပ်ရပ်
၅မိနစ်	၁x၂=၂	၁=၂+(သိ)
၁၀မိနစ်	၂x၂=၄	၃+၄=၇
၁၅မိနစ်	၄x၂=၈	၇+၈=၁၅
၂၀မိနစ်	၈x၂=၁၆	၁၅+၁၆=၃၁
၂၅မိနစ်	၁၆x၂=၃၂	၃၁+၃၂=၆၃
၃၀မိနစ်	၃၂x၂=၆၄	၆၃+၆၄=၁၂၇
၃၅မိနစ်	၆၄x၂=၁၂၈	၁၂၇+၁၂၈=၂၅၅
၄၀မိနစ်	၁၂၈x၂=၂၅၆	၂၅၅+၂၅၆=၅၁၁
၄၅မိနစ်	၂၅၆x၂=၅၁၂	၅၁၁+၅၁၂=၁၀၂၃
၅၀မိနစ်	၅၁၂x၂=၁၀၂၄	၁၀၂၃+၁၀၂၄=၂၀၄၇
၅၅မိနစ်	၁၀၂၄x၂=၂၀၄၈	၂၀၄၇+၂၀၄၈=၄၀၉၅
၆၀မိနစ်	၂၀၄၈x၂=၄၀၉၆	၄၀၉၅+၄၀၉၆=၈၁၉၁

လူဆိုသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နေရကြောင်း 'ဂမ္ဘာ' သိပါသည်။ သို့ သော်လည်း သတင်းတို့ ၏ ပျံ့ အားသည် ဤမျှပြေးလွှားသွားနိုင်ကြောင်းကိုတော့ မတွေးမိခဲ့။ လန် သွားမိသည်နှင့် အမျှ ရှက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်မှာလည်း သေချာသည်။ ထို့ ကြောင့် လေးနက်စွာ.....

'တင်ပျံ့၊ နောက်မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး ဘုရား'

(၂)

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ဂမ္ဘာသည် မကောင်းမှုများမလုပ်မိစေရန် ထိန်းသိမ်းဆင်ခြေခဲ့၏ ။ မတော်တဆမှုပင် မဖြစ်စေခဲ့ ရ။ သို့တွင်မကသေး ၊ ကောင်းမှုတစ်ခုကိုပင် သူလုပ်ခဲ့ လေ၏ ။ ထိုကောင်းမှုကို (X) ဟု ဆိုကြပါစို့။ သူ့ ကောင်းမှုအကြောင်းကို ဂမ္ဘာသည် မည်သူ့ ကိုမျှ မပြောပြချေ။ သူက ကောင်းတာလုပ်လုပ် ဆိုးတာလုပ်လုပ် သူ့ အကြောင်းကို လူမသိစေချင်သူ ဖြစ်၏ ။

သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီး၏ သတင်းသင်္ချာကို ပြန်တွေးမိသောအခါ ခိုးလိုးခုလု ပြီးဖြစ်၏ ။ သူနှင့် သူ၏ ကောင်းမှု (X) အကြောင်းကိုလည်း လူတွေ ပြောနေကြဦးမည်။ မြို့ထဲ ထွက်ခဲ့ ၏ ။ လူအချို့ ၏ စကားဝိုင်းတစ်ခုကို ကြုံ သည်။ ထိုသူများသည် ကောင်းမှု (Y,Z) တို့ အကြောင်းကို ပြောနေခြင်းဖြစ်၏ ။ ဆက်စပ်နေသောကြောင့် သူ၏ကောင်းမှု (X) အကြောင်းကိုပါ ပြောလာမည် စိုးသဖြင့် ထထွက်လာခဲ့၏။ နောက် စကားဝိုင်းတစ်ခုမှတော့ ကောင်းမှု (V,W) များအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ ဤစကားဝိုင်း တွင်တော့ ထထွက်၍လည်း မရသဖြင့် အနေကြပ်ပြီး ငြီးစီးနေခဲ့ သည်။ စကားဝိုင်းသည် ကောင်းမှု (X) ဆီ ရောက်သွား၏ ။ အသေးစိတ်ကိုလည်း ပြောကြသည်။ အကျယ်တဝင့်လည်း ပြောကြသည်။

သို့သော် သူ့အကြောင်းတော့ မပါချေ။ ထူးဆန်းနေသည်က ထိုကောင်းမှု (X) ကို ပြုလုပ်သူသည် သူဖြစ်ကြောင်းသိပုံပင် မရ ။ အံ့အံ့ဩဩဖြင့် တစ်ခွန်း ဝင်ပြောမိလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ကျွန်တော် လုပ်ထားတာပဲ’ အားလုံး၏ မျက်လုံးများက သူ့ မျက်နှာပေါ် စိုက်ကျလာကြသည်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိပါ။ သူ့ ဘာသာ စာတစ်အုပ် ထုတ်ဖတ်နေလိုက်၏။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ သတင်းသင်္ချာကို အမှတ်ရပြီး ပြီးမိပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး နှင့် တွေ့လျှင် ပြောပြရဦးမည်။

(၃)

သို့သော် တွေ့လျှင်တွေ့ ချင်း ဘုန်းတော်ကြီးကပင် သူ့ ကို ဆူပူ ဆုံးမပြန်သည်။ ‘ဟိုတစ်ခါတည်း မင်းကို ငါ ပြောပြီးပြီ။ လူတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ သတင်းဆိုတာက တံလျပ်တွေလို တဖျတ်ဖျတ် ပွားထွက်နေတာ။ အစစ အရာရာ ဆင်ခြင်ပါလို့

‘သူ... အံ့ဩနေမိ၏ ။ ‘မင်းက ကောင်းမှု (X) ကို မင်းလုပ်တာပါ ဆိုပြီး ကိုယ်ရည်လိုက်သွေးနေတယ်ဆို ။ လျှောက်ကြားနေတယ်ဆို...မဏ္ဍပ်တိုင်ပေါ်မှာ လျှောက် အလံထူနေတယ်ဆို’

‘ဗျာ...တပည့်တော်’

‘ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ မင်းဟာ အသုံးကို မကျဘူး’

‘ဟို ဒီလိုလေ ဟို’

‘မင်းကို သေသေချာချာ ငါ ရှင်းပြခဲ့ ပြီးပြီ ။ သတင်းဆိုတာ သင်္ချာအချိုးအစားနဲ့ ပုံ့ ပါတယ်လို့’

ဘုန်းတော်ကြီးက မြေပြင်ပေါ်တွင် တုန်နှင့်ခြစ်ကာ သတင်းသင်္ချာကို ထပ်တွက်ပြရန် ပြင်၏ ။ ဂမ္ဘာစိတ်ထဲတွင် တွေ့ဝေ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်.....။

ယုတ္တိပညာ

ကျီးကန်းတစ်ကောင်၏ ဈာပနပွဲမှာ ဖြစ်သည်။ သင်္ချာပညာရှင် ကျီးကန်းတစ်ကောင်က သွားလေသူ ကျီးကန်းကို နှမြောတသစွာ ဝေဖန် ပြောဆိုလေသည်။

‘အခုလို လုပ်တော့ အအေးမိပြီး သေတာပေါ့ဗျာ၊ သနားပါတယ်။ တကယ်ဆို အဲလို မလုပ်ရဘူးဗျာ ။ ကျီးကန်းက ရေချိုးလို့ မရဘူးလေ’ သွားလေသူ ကျီးကန်းသည် ဗျိုင်းကဲ သို့ ဖြူချင်သောကြောင့် ရေတွင်းထဲမှာ စိမ်နေရင်း အအေးမိ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ သင်္ချာ ယုတ္တိပေဒမှာ ‘အဆို အစားထိုးခြင်း’ဆိုတာ ရှိတယ်ဗျာ ။ ဗျိုင်းလို ဖြူဖို့ အတွက် ရေထဲစိမ်စရာ မလိုဘူး။ အခြားနည်းနဲ့လုပ်လို့ ရတယ်။ အဆိုကို အစားထိုးတတ်ဖို့ ပဲ လိုတယ်။ ကြည့် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်’ နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာ ထိုသင်္ချာ ပညာရှင်ကျီးကန်း၏ ဈာပနကို ကျန်ကျီးကန်းများက လိုက်ပါ ပို့ ဆောင်ကြလေသည်။ ထိုကျီးကန်းကမူ ဗျိုင်းလို ဖြူရန် ရေမချိုးချေ။ ထို့ကြောင့် အအေးမိသေခြင်းမဟုတ် ။ သူ့ကိုယ်သူ ‘ထုံး’ တွေ သုတ်လိုက်၏ ။ ထိုသို့ဖြင့် ထုံးပေါက် သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နာရီဟန်ချက် ဥပဒေသ

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။ ဂမ္ဘာက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် ပျာယံပျာယာ ဝင်လာ၏ ။ သူ့ ကို မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ကာ....

‘ဒေါက်တာ ဂမ္ဘာပါလား ခင်ဗျာ’ ‘ဟုတ်ပါတယ်’ ‘အို...တွေ့ ချင်လွန်းလို့ ဝင်လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ဒေါက်တာလို လူမျိုးရှိတာ

လူသားအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်' သူ့ကို အထပ်ထပ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပြန်ထွက်သွား၏ ။ ဂမ္မာက တံခါးပြန်ပိတ်ကာ အခန်းထဲသို့ပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့ သည်။

ထိုစဉ် အချိန်မှာပဲ... 'ဒေါက်...ဒေါက်' နောက်တစ်ယောက် တံခါးလာခေါက်ပြန်သည်။ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ စီးပွားရေးသမား ပုံစံရှိသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ 'ဒီ...ဆုတံဆိပ်ကို လက်ခံပါခင်ဗျာ' 'အို...နေပါဦး ၊ ဒီမှာ အရမ်းများနေပြီ' 'မငြင်းပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ အစည်းကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဒီဆုတံဆိပ်ကို လက်ခံပါ' ဂမ္မာက အားနာတတ်သည်။ ငြင်းရခက်လာသဖြင့်...

'အင်း...ဒါဖြင့်လည်း ထားခဲ့လေ' 'ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ...ကျေးဇူးပါပဲ' ဆုတံဆိပ်ကို ထားခဲ့ ကာ...ထိုလူပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ထွက်သွား၏။ တံခါးပြန်မပိတ်ရသေးခင်မှာ ပညာရှင်ပုံပေါက်သော ဆံပင်ဖြူဖြူ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ 'ဂမ္မာ ဆိုတာ မင်းလား...' အဘိုးအိုက လေသံမာမာဖြင့် မေး၏။ 'ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်' အဘိုးအိုက အခန်းထဲမှ ဆုတံဆိပ်များ ၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်များကို တပြန်တကျလိုက်ကြည့်၏။ ပြီး... ဂမ္မာမျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်ကာ... 'ဒီနေ့ မနက်ကပဲ တက္ကသိုလ် တော်တော်များများက ဒေါက်တာဘွဲ့ ဝိုင်းပေးခံရတဲ့ ဂမ္မာဆိုတာ မင်းနော် ၊ သေချာတယ်နော်' 'ဟုတ်ကဲ့ ပါခင်ဗျာ ၊ သေချာပါတယ် ၊ ကျွန်တော်ပါပဲ ဆရာကြီး ထိုင်ပါဦးလား' အဘိုးအိုက မထိုင်ချေ။ သူပြောချင်သော စကားများကိုသာ ဆက်ပြော၏။ 'မင်းက ဒီဒေါက်တာဘွဲ့ ကို သချာပညာဒေသတစ်ခု ထုတ်ပြန်ပြီး ရတာဆို'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'တက္ကသိုလ်တွေကတင် မကဘူး၊ ကြားရတဲ့ လူတိုင်းက မင်းရဲ့ ဥပဒေသကို အရမ်း သဘောကျကြတယ်ဆို' 'ဟုတ်ကဲ့ ၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပါပဲ'

အဘိုးအို၏ မျက်နှာထားက တင်းမာသွားသည်။ အထက်စီးလေသံနှင့် ဆက်မေး၏ ။ 'ဆိုစမ်းပါဦး ၊ မင်းရဲ့ ဥပဒေသက ဘာနာမည်တုံး ၊ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ' 'နာရီဟန်ချက် ဥပဒေသလို့ခေါ်ပါတယ်' အဘိုးအိုက မျက်မှောက်ကြိုက်သွား၏။ 'နာရီဟန်ချက် ဥပဒေသ ဟုတ်လား' 'အချိန်နဲ့ ပတ်သက်သော သချာသဘောတရားများ ဆိုတဲ့ ကျမ်းတွေကို ငါအတွဲလိုက် ရေးထုတ်ခဲ့ တာကွ ၊ မင်းကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး ။ ဆိုစမ်းပါအုံး...မင်းရဲ့ ဥပဒေသက ဘာကို ဖွင့်ဆိုတာလဲ' ထိုအချိန်မှာပဲ သတင်းထောက်များ ရောက်လာသည်။ ဘာစကားမှ မပြောခင် ဂမ္မာကို ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ် ဝိုင်းရိုက်ကြ၏ ။ ပြီးမှ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က..

'ဒေါက်တာရဲ့ ဥပဒေသကို ရှင်းပြပါဦးခင်ဗျာ' ဂမ္မာက အဘိုးအိုကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ကာ သတင်းထောက်များဆီ ဦးတည်ရှင်းပြလိုက်၏။

တိုင်ကပ်နာရီကြီး တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်၏ ။ 'ဒီလိုလေ...နာရီဆိုတာ အင်မတန် တိကျတဲ့ အရာပဲ။ လောကကြီးဟာ သူ့ ရင်ဘတ်မှာ နာရီကို ကပ်ပြီး လည်ပတ်နေရတာ ၊ နာရီရဲ့ တိကျမှုကို မှီခိုပြီး လူတွေဟာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား' 'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ' 'အဲဒီလို တိကျလှတဲ့ နာရီမှာတောင် လွဲချော်မှု ရှိတယ်။ တိကျသော လွဲချော်မှု ဖြစ်တယ်' 'ဟုတ်ကဲ့...ရှင်းပါဦး ဒေါက်တာ' 'မိနစ်တံနဲ့ နာရီတံဟာ တစ်နာရီမှာ တစ်ကြိမ် ထပ်လျက်ကျတယ်။ ၂၄ နာရီမှာ ၂၄ ကြိမ် ထပ်လျက် ကျမယ်။ အဲလို ယူဆစရာ ရှိတယ် မဟုတ်လား' 'ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ' 'ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ မှာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ နာရီလက်တံကလည်း ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ တစ်ပတ် ပတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ မိနစ်တံ ဆယ့်နှစ်ပတ်ပတ်တဲ့ အချိန်မှာ နာရီလက်တံကလည်း တစ်ပတ် ပတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် မိနစ်တံနဲ့ နာရီတံဟာ (၁၂)နာရီမှာ (၁၁)ကြိမ်ပဲ ထပ်တယ်။ တစ်ရက်ဖြစ်တဲ့ (၂၄)နာရီမှာ သူတို့ ဟာ (၂၂) ကြိမ်ပဲ ထပ်တယ်။ နှစ်ချက်လျော့တယ်' 'အော်...ဟုတ်သားပဲ၊ ဆက်ပါဦး ဒေါက်တာ' 'အင်မတန် တိကျပါတယ်ဆိုတဲ့ နာရီမှာတောင် မိနစ်တံနဲ့ နာရီလက်တံဟာ တစ်ရက်ကို နှစ်ကြိမ်စီ လွဲချော်နေကြတယ်' 'ဟုတ်ကဲ့' 'အဲဒါကြောင့် လူသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း တစ်ရက်မှာ နှစ်ကြိမ် လွဲချော်ခွင့်ရှိတယ် ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က နာရီဟန်ချက် ဥပဒေသလို့ သတ်မှတ်တယ်' 'ဟာ...ပြောင်မြောက်ပါပေတယ် ဆရာရယ်၊ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ သဘောတရားပါပဲ' သတင်းထောက်များ ပြန်ထွက်သွားချိန်တွင် သချာပညာရှင် အဘိုးအိုက ဂမ္မာကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏ ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြော၏ ။ 'ဒေါက်တာ့လို ပညာရှင်ကို မလေးမစား လုပ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ် ။ ဒါ ဒီနေ့ ဖို့ ရာ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမအကြိမ်

လွဲချော်မှုလို့ သဘောထားပေးပါ' အဘိုးအိုလည်း ပြန်သွား၏။ အခန်းထဲမှာ ဂမ္ဘာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း...ဂမ္ဘာမျက်နှာက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေလေသည်။

မျှမျှတတ

လိုက်၍ မမိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသော အမဲလိုက်ခွေးက ရှေ့မှ တွင်တွင်ပြေးနေသော သမင်ကြီးကို ပင်ပန်းမောဟိုက်စွာ စကားဆို၏။

'မင်း...အဲဒီလို ထွက်ပြေးနေမယ့်အစား ငါ့ကို ပြန်ခံချပါလားကွာ၊ ငါ့ခေါင်းမှာ ဘာမှမပါဘူး မင်းခေါင်းမှာက 'ချို'ကြီးနှစ်ချောင်းနဲ့၊ သချာ်နည်းနဲ့ တွက်ရင် မင်းကတောင် သာနေပါသေးတယ်' သူ၏ သွေးဆောင် ဖြားယောင်းမှုကို သမင်ကြီးက လက်မခံချေ။ 'မင်း ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့ဘက်က အသာစီးရနေလို့ မင်းကို ငါ ခံမချချင်ဘူး၊ ငါတို့ တရားမျှမျှတတပဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင်' 'တရားမျှမျှတတ ဟုတ်လား၊ ပြောလေ...မင်းဘယ်လို ပြိုင်ချင်သလဲ' 'မင်းမှာ ခြေလေးချောင်းရှိတယ် ၊ ငါ့မှာလည်း ခြေလေးချောင်းပဲ၊ သချာ်နည်းနဲ့ တွက်ရင် အတူတူပဲ။ အဲဒီလို တရားမျှတမှု ရှိတာမျိုးကိုပဲ ငါ ပြိုင်ချင်တယ်။ ကဲ...ခုနကအတိုင်း ဆက်လုပ်ကြစို့ ၊ မင်းနဲ့ ငါ အပြေးပြိုင်ကြမယ်' စကားအဆုံးမှာ သမင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားပြန်လေသည်။

အလှည့်အပြောင်း

'ခတ်သစ်ကွန်ပျူတာတွေဟာ သူညနဲ့ တစ် ဆိုပြီး ဂဏန်းနှစ်လုံးကိုပဲ ပြောင်းလဲ အသုံးချသွားတာတဲ့ ၊ ကွန်ပျူတာခတ်ကြီးထဲမှာ ငါလည်း အဲဒီလို နေထိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ လောလောဆယ် ဘာမှမစားရသေးဘူး ၊ ဗိုက်ထဲမှာ 'သူည'ဖြစ်နေတယ်။ 'တစ်'ဖြစ်အောင် သွားလုပ်ဦးမှ' ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ၊ ဝံပုလွေလည်း အစာရှာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူစားသောက် ပြီးနောက် အရိုးစူးလေသည်။ 'အင်း...ငါ့လည်ချောင်းထဲမှာတော့ ဆူးတစ်ချောင်းဝင်နေပြီ၊ အဲဒီ ဆူး'တစ်'ကို ဆူး'သူည' ဖြစ်အောင်လုပ်ဦးမှ...'

သူ့ လည်ချောင်းထဲတွင် နှင်နေသော ဆူးကို ဗျိုင်းတစ်ကောင်၏ အကူအညီဖြင့် ပြန်ထုတ်ယူရ၏ ။ ဆူးနေသော အရိုးထွက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ ရင်ထဲမှာ တနံ့ နံ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ သည်။ ဗျိုင်းတစ်ကောင်လုံး သူ၏ အာခံတွင်းထဲသို့ လည်တံထိုးသွင်းပြီးမှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြန်ထွက်သွားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ 'တောက်...ငါစားလိုက်ရရင်ကွာ' လည်ချောင်းထဲမှ မြင်ရသော ဆူးတစ်ချောင်း ထွက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ၊ ရင်ထဲမှာ မမြင်ရသော ဆူးတစ်ချောင်းက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသော ဆူး'တစ်'ကို ဆူး'သူည'ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲရန်ကား ခက်လှပါဘိ။

မိုးရေစက်များ၏သူညတ္တအင်အား

(၁)

မိုးခါးကြီး ရွာသွားပြီဆိုတော့ ဇနပုဒ်ငယ်လေးတစ်ခုဆီသို့ သူရောက်လာခဲ့ သည်။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခင်က ဤရွာကလေး ရှိကြောင်း သိပင် မသိ။ ဤရွာကလေးတွင် နေထိုင်ကြသော လူမျိုးစု သုံးစုအကြောင်းကိုလည်း ကြားပင် မကြားဖူးခဲ့ချေ။ ဤရွာကလေး၌ မိုးခါးကြီးရွာသွားပြီး သောက်သုံးမိသူများ ရူးသွားကြကြောင်း၊ မသောက်ဘဲ နေသူကလည်း ကျောက်ရုပ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့ကြောင်း သတင်းနဲ့ အတူ ဤရွာမှ လူများ၏ ရှေးဟောင်းသချာ်နည်းစနစ်များကို သူသိခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးခါးကြီးရွာခြင်း ၊ ရူးသွပ်ခြင်း ၊ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ခြင်း စသည့် သတင်းများထက် ရှေးဟောင်းသချာ်ဆိုင်ရာ သတင်းက သူ့ ကို ပိုမို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ သည်။ လေ့လာ ဆည်းပူးချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် သူဤရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

မိုးခါးရေ သောက်ထားပြီးသူတွေဟာ အသိစိတ် မရှိကြတော့၊ သူတို့ ပြောနိုင်တာ တစ်ချက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ထိုအချက်ကတော့ သူတို့သောက်ခဲ့ သည့် မိုးခါးရေခွက် အရေအတွက်ကို ပြောပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ 'မိုးခါးရေက အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိပုံပဲ' ထိုသို့ ပင် သူ မှတ်ချက်ချမိ၏။ မသောက်ရ၊ မနေနိုင်အောင်နှင့် သောက်မိသူကိုလည်း ထပ်ထပ်သောက်ချင်နေစိတ်ရှိအောင် ဆွဲဆောင်

ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ပုံရသည်။ အချို့ လူများ သောက်ခဲ့သည့် မိုးခါးရေခွက် အရေအတွက်က အတော်များလေး၏။ ထိုခွက်အရေအတွက် များကို သူတို့က သူတို့၏ ရှေးဟောင်းသင်္ချာညွှန်ပြချက် နည်းများအတိုင်း ညွှန်ပြသွားကြ၏ ။ ထိုညွှန်ပြချက်နည်းများကို သူက စိတ်ဝင်တစား လေ့လာမိလေသည်။ အခု သုံးခုခွဲပြီး သူ လေ့လာလိုက်ရ၏။

(၃)

ပထမအစုမှ လူများသည် ဓားများ ဝေ့ ရမ်းပြီး ပါးစပ်မှလည်း `ရေ...ရေ´ဟု ညည်းတွားနေကြ၏။ သူတို့ သောက်ခဲ့သော တစ်ဦးစီ၏ ခွက်အရေအတွက်များကို သစ်ပင်များပေါ်မှာသူ ဖတ်ခဲ့ ရသည်။ ပင်စည်ပေါ်မှာ ဓားနှင့်အထစ်ကလေးများ ထစ်ပြီး ခွက်အရေအတွက်ကို ရေးမှတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ ဓားထစ် တစ်ထစ်လျှင် တစ်ခွက်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအစုမှ လူများကတော့ လက်ထဲမှ ကြိုးများကို ဆွဲချည်ဆန့် ချည်လုပ်ရင်း တဟင်းဟင်း အော်ဟစ်နေကြ၏။ သူတို့ သောက်ခဲ့သည့် ခွက်အရေအတွက်ကို သူတို့ လက်ထဲမှ ကြိုးက တစ်ဆင့်သိရ၏။ သူတို့က ကြိုးကို အထုံးကလေး ထုံးရင်း မှတ်သားသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ `ကွစ်ပူ (Quipu) ပုံစံပါလား´ သူ...အလွန် သဘောကျသွား၏။ ထိုသို့ ကြိုးထုံးဖြင့် ရေတွက်မှု သဘောတရားကို တောင်အမေရိကတိုက်မှ `အင်ကာ´ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများလည်း သုံးစွဲဖူး၏။ လေ့လာရ အခက်အခဲဆုံး ဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ တတိယအုပ်စုဖြစ်သည်။

(၄)

တတိယအုပ်စုမှ လူများသည် လမ်းပေါ်မှာ ကခုန်နေကြ၏။ ဘာစကားကိုမှ မပြောကြ။ သို့ သော် သူတို့ ၏ မျက်လုံးများထဲမှာ မွတ်သိပ်မှုကို တွေ့နေရသည်။ `အားပါးပါး...မလွယ်ပါလား´ သူတို့ ၏ ကခုန်မှုမှာ သူတို့ သောက်ခဲ့ သည့် ခွက်အရေအတွက်ကို ညွှန်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို ကိန်းဂဏန်းများအဖြစ် သင်္ကေတပြုကာ ဖော်ပြနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ဖတ်ရန် အတော်ခက်ခဲ လေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ရေတွက်မှု ပုံစံကို နရူးဂီနီလူမျိုးများလည်း သုံးစွဲကြ၏။သူ...ကြိုးစားပမ်းစား လေ့လာယူရလေသည်။ ကျေနပ်အားရမှုလည်း ရှိခဲ့၏။ လေ့လာမှုပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆသောအချိန်ကျမှ.... `အင်း...ကျောက်ရုပ်ဖြစ်တဲ့ လူကို သွားကြည့်ဦးမယ်´

(၅)

မိုးခါးရေ မသောက်ဘဲ တောင့်ခံနေသဖြင့် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားရသည်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၏။ (ကျန်လူများ အားလုံးမှာ မိုးခါးရေသောက်ပြီး ရူးသွပ်သွားကြ၏။) ထိုလူသည် သို့မဟုတ် ထိုကျောက်ရုပ်သည် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏ ။ ကျောက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများကတော့ ဘာကိုမှ မြင်ပုံမပေါ်။ ထိုကျောက်ရုပ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း သူ...သက်ပြင်းချမိ၏။ `ဖြစ်မှ...ဖြစ်ရလေ..´ ထိုလူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း စိမ့်ပြီး ကြောက်လာမိ၏။ `အင်း...ပြန်တာပဲ ကောင်းပါတယ်´ ထိုအခိုက်မှာပင်...

ရုတ်ချည်းဆိုသလို ကောင်းကင်သည် ညိုမှိုင်းသွား၏ ။ ဝေ့မှန်သော်လည်း ကြမ်းတမ်းသည့် လေတို့က အေးရှုစွာ ဆင်းကျလာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ရန်ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရပြီး.... `ဟင်...မိုးခါးကြီး ထပ်ရွာတော့မယ်´ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ပြီး ကမ္ဘာပျက်သွားသလို သူ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

(၆)

လေထဲမှာ မိုး၏ အငွေ့အသက်တို့ ပါလာသည်။ သူ့အပေါ် ကျလာသော မိုးစက်မိုးမှန်ပျံ့ ကလေးများကို လက်နှင့် ဝှေ့ရမ်းကာကွယ်နေမိ၏။

`ဂျိမ်း...ဂျိမ်း´

မိုးခြိမ်းသံကြီးက ခြောက်ခြားဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချတော့မည်မှာ သေချာ၏ ။ သူ့ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားနေမိသည်။ ဤမိုးကို ကာကွယ်၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သိလိုက်သည်။ `x x x x x x x x x x x x x x´ လူများကို ဒုက္ခဆိုး အမျိုးမျိုးပေးခဲ့သော မိုးခါးကို သူ ပက်ပက်စက်စက် အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း လမ်းပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်နေမိ၏။

ပြီး...လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို သတိရပြီး...ဘေးဘီဝဲယာဆီ လျှောက်ကြည့်မိ၏ ။ ဓားတစ်လက်ကို တွေ့သည်။ ကောက်ယူပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ဆီ ပြေးသွားကာ ပင်စည်မှာ အထစ်လုပ်ကြည့်၏။ ခုတ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ သော် ဘာအထစ်မှ ထင်မကျန်။ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော ဓားကြီးက ကျိုးသွား၏။ `တောက်....` လမ်းပေါ်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်းကို တွေ့၍ ကုန်းကောက်ရသေးသည်။ ကြိုးကို အထုံးလေးများ ရစ်ချည်ကြည့်၏။ မရချေ။ ထိုကြိုးထုံးနည်းကို သူ မထုံးတတ်။ ပုံစံမျိုးစုံနှင့် ကမန်းကတန်းချည်ကြည့်နေပြီး မရလွန်းသည့်အဆုံးမှာ ထိုကြိုးကို ဒေါသတကြီး လွင့်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ရန် သူ ကြိုးစားရသည်။ မိုးစက်တွေကလည်း ခပ်ပါးပါးကျရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဒူးမြှောက် လက်မြှောက် လုပ်နေခြင်းသည် သူ့အတွက် အဆင်မပြေလှချေ။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများမှတစ်ဆင့် ကိန်းဂဏန်းကို ဖော်ပြနေသလို မဖြစ်ဘဲ ဓာတ်လိုက်နေသလိုလို၊ ဘရိတ်ဒန့် ကနေသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ `ဒုက္ခပဲ` ထိုသို့ဆိုလျှင်တော့ တစ်နည်းပဲ ကျန်တော့သည်။ ကျောက်ရုပ်ရှိရာကို အပြေးသွားလိုက်၏။ မိုးခါးရေကို မသောက်ဘဲ ကျောက်ရုပ် အဖြစ်ခံတော့မည်။

(၇)

ကျောက်ရုပ်၏ နံဘေးမှာ သူ ဝင်ရပ်၏ ။ ရပ်ရပ်ချင်းမှာတော့ လက်နှစ်ဘက်တွဲလောင်းချပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်မှာမူ နောင်လာနောင်သားတွေ အမြင်မှာ သူ့ကျောက်ရုပ် လှပရန် လိုအပ်ကြောင်းကို သတိရသည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစောင်းပြင်ရပ်၏။ ခါးမှာ လက်ထောက်ရပ်၏။ ဆံပင်ကို ပင့်တင်ရသေးသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာရှေ့မှာ အိုက်တင်ပေးသည်နယ် သူ့ကိုယ်ဟန်ကို အမျိုးမျိုး ပြင်နေရ၏။ သိပ် အချိုးမပြေသလို ခံစားရ၏။ မိုးကြီးက ရွာလာပြီ။ ထိုအခါကျမှ ပန်းပုရုပ်တစ်ခု၏ ကိုယ်ဟန်ကို သတိရပြီး သူထိုင်ချလိုက်၏။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာကြီး ဩဂတ်ရိုဒင်၏ အတွေးအခေါ်သမား (Thinker) အမည်ရှိ ပန်းပုရုပ်၏ ကိုယ်ဟန်အတိုင်း သူ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒဿနတစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားတွေးခေါ်နေဟန်...။ မိုးကြီးက တဝေဝေ ရွာချလာ၏။

`အား...အေးလိုက်တာ...`

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးနေသော်လည်း ဤကိုယ်နေဟန်ထားကို မပျက်အောင် သူ ထိုင်နေခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိမ့်စက်ရွဲစို နေပြီ။ ထိုင်ရတာလည်း ပင်ပန်းလှပြီ ။ မိုးကြီးရွာတာလည်း ကြာပြီ ။ နောက်ဆုံးစဲချိန်ကျမှ ဤမိုးသည် မိုးခါးမဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးမိုးဖြစ်မှန်း သူ သိရ၏။

.....

ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် သူ ပြန်ထလိုက်ရသည် ။ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ချိန်ကျမှ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံများကိုမြင်လိုက်ရသည်။

`ဟင်`

ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ပြာလောင်ခတ်နေ၍ ထိုလူများကို သူ သတိမထားမိခဲ့။ (ဘယ်ချိန်ကတည်းက ရောက်နေကြမှန်း မသိ)

(၈)

သူ့လိုပဲ လာရောက်လေ့လာသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ သူ့ကို ကြည့်နေကြရင်း တစ်ယောက်က ပြော၏။ `အရူးတွေထဲမှာတော့ ဒီအရူးက အဆိုးဆုံးပဲနော်`

`အေးလေ...မိုးခါးရေတွေ သူက ဘယ်နှစ်ခွက်လောက်သောက်ပစ်လိုက်လဲမှ မသိတာ....။ အများဆုံးသောက်ပြီး အရူးဆုံး ဖြစ်သွားတာနေမှာပေါ့....ကျွတ်....ကျွတ်.... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ` သူတို့ အားလုံးက သူ့ကို စိတ်မကောင်းစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

အလဲအလှယ်

မေး။ ။ `နေပါဦး ဘဲဥဝိုင်းကြီးရဲ့ ၊ ဘီယာလည်း မသောက်တတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ခင်ဗျားလာထိုင်နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိနေလို့ လား`

ဖြေ။ ။ 'ဟုတ်တယ် ၊ အကြောင်းရှိတယ်။ ပြောလည်း ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားထင်သလို ဘဲဥ (Ellipse) မဟုတ်ဘူးဗျ ၊ စက်ဝိုင်း (Circle) ပါ။ ငှက်ဖျားမိပြီး ဆေးရုံက ပြန်အဆင်းမှာ အခုလို ပိန်ချိုးသွားပြီး ဘဲဥဝိုင်းနဲ့ သွားတူနေတာပါ'

မေး။ ။ 'အို...ဒီလိုလား၊ အခု ခင်ဗျားမှာ အခက်အခဲ တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား'

ဖြေ။ ။ 'သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝတူ စက်ဝိုင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိကြဘူး၊ ခင်ဗျားလိုပဲ ဘဲဥဝိုင်းလို ထင်နေကြတယ်။ ဘဲဥဝိုင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်မခံကြဘူး။ သူတို့ဆီမှာ လူပြည့်နေပြီတဲ့'

မေး။ ။ 'ခင်ဗျားဘဝက ခွကျနေပါလား ၊ အဲဒါဆို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

ဖြေ။ ။ 'ခင်ဗျားဆိုင်မှာ အခုလို လာထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီဆိုင်မှာ ဘဲဥဝိုင်း တော်တော်များများက ဘီယာလာသောက်လေ့ရှိတာကိုး။ ဘီယာတန်ခိုးနဲ့ ဆူဖြိုးဝအစ်လာတဲ့ ဘဲဥဝိုင်းတစ်ယောက်ယောက် တွေရင် ဆွေးနွေးကြည့်ရမှာပဲ။ သူတို့ကတော့ စက်ဝိုင်းကြီးနဲ့ တူသွားမယ် မဟုတ်လား။ နေရာချင်း လဲရမယ်လေ'

ဝိုးတဝါးဘာသာပေဒ

(+၁) သူတော်ကောင်းထံမှ စာအုပ်ရခြင်း

သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ 'ရှေ့...အင့် မင်းဖတ်ဖို့' သူက ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပေးတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှ ရေးမထားပါဘူး။ မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ အတွက်ကြောင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားပြီး ကျွန်တော်အိပ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် အရမ်းကြည်ညိုသွားပါတယ်။ သူ့လို လူမျိုးမို့လည်း ဒီလိုကျမ်းမျိုးကို ပြုစုနိုင်တာလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

(-၁) လူရိုင်းက ခေါ်ဆောင်ခြင်း

'လာ...လိုက်ခဲ့'

လူရိုင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဘယ်ဆီခေါ်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော်က လိုက်သွားရတာပါ။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ နတ်ဆရာဆီ ရောက်သွားပါတယ်။ 'ခင်ဗျားက နတ်ဆရာလား' 'ဟုတ်တယ်'

'နတ်က ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်လား'

သူဘာမှ ပြန်မဖြေပါဘူး။

'ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ကြိမ်လုံးလိုက်ငှားပေးမယ်'

ဆိုပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

(+၂) လူသေများနှင့် စကားပြောခြင်း

လူသေတွေနဲ့ တွေ့တော့ သူတို့က ကျွန်တော်ကို စကားပြောဖို့ အလှအယက် ကြိုးစားကြပါတယ်။ သူတို့ အင်မတန်နားထောင်စေချင်တဲ့ စကားမှန်းသိလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားပြီး နားထောင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။

'က+ယ+ဝ+လ'

'ပ+အ+ဈ+ဋ+ယ'

လူသေတွေက ပြောတာမို့လို့ စကားလုံး အသေတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ နားလည်ချင်စိတ်လည်း အရမ်းရှိပါတယ်။ အဲဒီ စကားလုံး အသေတွေကို အသက်သွင်းပေးနိုင်တဲ့ သူရှိရင် အရမ်းကောင်းမယ်လို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

(-၂) မြင်းဝါတစ်ကောင်ကို ရခြင်း

မြင်းဝါတစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်တော်ဆုံပါတယ်။

'ခင်ဗျားက အဝါရောင်ကြီးပါလား'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ'

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စီးလို့ ရမလား’
 အဲဒီ စကားကြောင့် သူက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပါတယ်။
 ‘မင်းက လူဖြူလား ၊ လူမည်းလား’
 ‘လူဖြူ ၊ လူမည်းကို ခင်ဗျား ဘာနဲ့ ခွဲလဲ’
 ‘နလုံးသားဖြူတဲ့ လူက လူဖြူပေါ့။ နလုံးသားမည်းတဲ့ သူက လူမည်း’
 ပြောပြီး သူက ရယ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်ပါတယ်။

(+၃)ကြယ်များ၏ စက်ဝိုင်းကို မြင်ခြင်း

ညကောင်းကင်ရဲ့ ကြယ်တွေကို ကျွန်တော် ဝေးကြည့်နေမိတယ်။ စက်ဝိုင်းတစ်ခုရဲ့ အနားလို ဝန်းပတ်နေတဲ့ ကြယ်တွေကို စတင် သတိထားလိုက်မိတယ်။ နောက်မှ ကြယ်စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မြင်လိုက်ရတော့တယ်။
 ပြီးပြီးလက်လက် တောက်ပရင်း အဲဒီ ကြယ်စက်ဝိုင်းကြီးက လှလိုက်တာ။ မနက်ကျမှ တွေးမိတယ်။ သူညီ ဘုရားက ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ထင်ပြတာများလား။

(-၃)ရုပ်ဖျက်ထားသူနှင့် တွေ့ခြင်း

ရွံ့ထဲမှာ ထိုင်နေသူ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ရုပ်ဖျက်ထားတယ်။
 ‘ခင်ဗျား မျက်နှာကို ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ဖျက်ထားရတာလဲ’
 သူက သက်ပြင်းချပြီး ဖြေတယ်။
 ‘မျက်နှာပျက်စရာတွေ ရှိနေလို့ပါ။’
 ခေါင်းငုံ့သွားပြန်တယ်။
 ‘ခေါင်းလည်း မဖော်ချင်တော့ပါဘူးဗျာ’
 လို့ ထပ်ပြောတယ်။
 ‘ဝင်ထိုင်ပါဦးလား’
 လို့ မဖိတ်ခေါ်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

(+၄)မြို့တစ်မြို့သို့ ဝင်ခြင်း

မြို့တစ်မြို့ထဲကို ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်။ ဘာမြို့မှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။
 သတိရလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လမ်လျှောက်လာသူ တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။
 ‘ဒီမြို့က ဘာမြို့လဲဗျာ’
 သူ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားပါတယ်။
 ‘ဘူတာရုံမှာတော့ ရေးထားတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိတော့ဘူး’
 ပွဲတော်ဆီသွားမယ်လို့ ယူဆရတဲ့ လူတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်ချင်လို့ သူတို့နောက်က လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ပွဲတော်ဆီသွားတဲ့ လူအုပ်မဟုတ်ဘဲ ပွဲတော်က ပြန်လာတဲ့ လူအုပ်ဖြစ်နေတယ်။

(-၄)နေထဲမှ လိမ့်ကျခြင်း

နေထဲကနေ ကျွန်တော် လိမ့်ကျလာပါတယ်။
 ကမ္ဘာဆီ ရောက်အောင် အကြာကြီး ကျခဲ့ရတာပါ။ လူသူစည်ကားတဲ့ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုပေါ် ကျတယ်။ အပန်းဖြေနေတဲ့ လူတွေက ကျွန်တော်ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားကြတယ်။

‘ဘာလဲ...ဘာလဲ’
 ‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နေဆီက ဆင်းလာတာပါ။’
 သူတို့က မျက်လုံးမျက်ဆန်းပြူးလို့
 ‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’
 ‘ခင်ဗျားတို့ကို အလင်းပေးမလို့ပါ’
 လူအုပ်က ရှုခန့် နောက်ကို ထပ်ဆုတ်သွားကြပါတယ်။
 ‘သွား...သွား...မလိုချင်ဘူး။ မင်းဟာ အပူသည်ပဲ’
 ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မောင်းထုတ်လိုက်ကြပါတယ်။

(+၅)မီးတောက်တစ်ခုကို ခူးခြင်း

မီးတောက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါတယ်။ လှပကျော့ရှင်းပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မီးတောက်တစ်ခုပါ။
 ‘အေး...မင်းကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီ’
 ပန်းရုံညှပ်တဲ့ ကပ်ကြေးကို သွားယူပြီး အဲဒီ မီးတောက်ကို အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားအောင် ကျွန်တော် ညှပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။
 သူကလည်း ဟူးဟူး ဟဲဟဲ လောင်ကျွမ်းပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကပ်ကြေးသံကလည်း တချွမ်းချွမ်းညံ့လို့။
 နောက်ဆုံးကျတော့ သူ လောင်စာကုန်သွားပါတယ်။
 အဲဒီတော့မှ အမြစ်က ကျွတ်ပြီး သူ ငြိမ်းသွားပါတယ်။

(-၅)နတ်ဆိုးနှင့် ကစားခြင်း

နတ်ဆိုးက ကျွန်တော့်ကို စိန်ခေါ်နေပါတယ်။
 ‘သတ္တိရှိရင် မင်း ငါနဲ့ ကစားရဲသလား’
 ကျွန်တော်ကလည်း မကြောက်တတ်ဘူးလေ။
 ‘ရပါတယ်။ တို့ ဘာတမ်းကစားကြမလဲ’
 ‘ကျွန်တော်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီး လက်ညှိုးထောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်’
 ‘ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ နတ်ကောင်းလုပ်တမ်း ကစားကြမယ်’
 သူ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အရုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြန်ခါနီးမှာ တစ်ခွန်းလှည့်ပြောသွားတယ်။
 ‘မင်း လူကောင်းမဟုတ်ဘူး’

(၀)သုံးသပ်ချက်

အထက်မှာ တင်ပြခဲ့တာတွေဟာ ကျွန်တော်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေပါ။ အပေါင်းအိပ်မက်တွေဟာ ကောင်းသောအိပ်မက်တွေ ဖြစ်ပြီး အနတ်အိပ်မက်တွေဟာ ဆိုးသော အိပ်မက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်မက် တိတ္ထကျမ်းက အဲဒီလို ဆိုထားပါတယ်။
 ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ခံယူချင်ပါတယ်။ သရုပ်ပညာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ ပေါင်းစည်းမှု သဘောသဘာဝရ အပေါင်းအိပ်မက်နဲ့ အနတ်အိပ်မက်တို့ သူ့ဘာသာ ကြေပျက်သွားကြမှာကို ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး။
 အဲဒီလိုသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအိပ်မက်တွေကို ကြိုးစားပမ်းစား ကျွန်တော် မက်ခဲ့ရတာ အလကားဖြစ်သွားမှာပဲလေ။

ပင်လယ်ထဲခုန်ချတဲ့သူည ဖြစ်ရပ်အပိုင်း(၁)

လိုက်ဂူဝမှာ ရပ်၍ မိုးပတ်ပတ်လည်ကို ကိုယ်မျှော်ကြည့်နေဆဲ အဘိုးအို၏ စကားသံက ကျောဘက်ဆီမှ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘လိုက်ဂူထောင့်ဆုံးမှာ ပန်းပုဆရာကြီး စုပုံသွားတဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေကို တွေ့ပြီးပြီလား’ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး၊ လိုက်ဂူထဲသို့ ကိုယ်လှည့်ဝင်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုက ခြေသံ တရုပ်ရုပ်ပေးပြီး၊ နောက်မှ လျှောက်လိုက်လာ၏။ ပန်းပုရုပ် အစုအပုံကြီးရှေ့သို့ သူ့ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ ကျောက်တို့ဖြင့် ကိုယ်မီးခတ်၏။ ပန်းပုရုပ်များကြားသို့ မီးတောက်က ငေါက်ခနဲ လျှောဝင်ပေါက်ကွဲသွားသည်။

‘ပုန်း’
‘အို’
အဘိုးအိုက အံ့ဩလန့်ထိတ်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားချိန်မှာ မီးလျှံများက ပန်းပုရုပ်တို့ကို ဟူးဟူးဟဲဟဲ ကိုက်ခဲထားပြီ ဖြစ်၏။ တဖောက်ဖောက် တဖျစ်ဖျစ် အသံထွက်ကာ ပန်းပုရုပ်များ တွန့်လိမ်လောင်ကျွမ်းခဲ့သည်။ ‘မင်း...မင်း...ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့ လိုက်တာလဲ’ မီးတောက်ကို ငေးကြည့်နေရင်း အဘိုးအို၏ အမေးကို အေးတိအေးစက် ကိုယ်ဖြေဖြစ်၏။ ‘မီးတောက်ကို ကြည့်စမ်း အဘိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အားကောင်းနေရတယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား၊ ဒီပန်းပုရုပ်တွေကို သူ လောင်စာဖျန်းထားခဲ့တယ်။ မီးရှို့ မလို့ ပုံထားပြီး မရှိ ဖြစ်ခင် သူဆုံးသွားတာ။ သူဟာ သူဆုံးပြီးရင် ကမ္ဘာမြေမှာ သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ပန်းပုရုပ် နှစ်ရုပ်ကိုပဲ ထားသွားချင်တယ်။ တစ်ရုပ်ကတော့ တောင်ထိပ်မှာ အဘိုးအိုတို့ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပဲ။ အားလုံး သိထားတဲ့ အတိုင်း ပန်းပုအရာမှာ အတုမဲ့ အပြိုင်မဲ့ ဖြစ်အောင်၊ ထုဆစ်ပြနိုင်ခဲ့တဲ့ လက်ရာပဲ။ ဒီလောက် သက်ဝင်ပြီးငြိမ်းအေးတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ထုမျိုးကို ဘယ်သူမှ လိုက်ထုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ အဘိုးအိုက မှုန်မှိုင်းသီရိစွာ ကိုယ့်စကားမှာ ငေးအနေ၏။ ကိုယ့်စကားတို့က လိုက်ဂူထဲမှာ အံ့အံ့ရှုရှု လွင့်ပြန်နေ၏။ အဘိုးအိုက အိပ်မက် မက်သူတစ်ယောက်လို လက်တွေ့ကို မြှောက်ရမ်းရင်းမေး၏။ ‘ဒါ...ဒါဖြင့် နောက်...နောက်တစ်ရုပ်ကတော့’ လိုက်ဂူနံရံကို ကပ်လျက် လှဲလျောင်းနေရသော ပန်းပုထုရန် အကြမ်းထွင်းထားသည့် သစ်တုံးကြီး တစ်တုံးကို ကိုယ်ညွှန်ပြလိုက်စဉ်မှာ အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်လာကြသည်။ ‘အဲ...အဲဒါ၊ သူက ဘာရုပ်ထုမလို့လဲ’ ကိုယ် ပြန်မဖြေ။ သို့သော် ကိုယ်သိနေကြောင်းကို သူရိပ်မိလေသည်။ ပင့်သက်ကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ရှိုက်ရင်း လိုက်ဂူအမှိုက်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆောက်နဲ့ ဓားကို လက်ဖဝါးမှာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုသစ်ထွင်းတုံးကြီးရှေ့သို့ ကိုယ်ရပ်သောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ် အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးနေပြန်၏။ အတန်ကြာမှ အချို့သော စကားများကို သူတစ်ဦးတည်း ပြောသလိုလိုနှင့် ကိုယ့်ကို မကြည့်လဲ ဆိုသည်။ ‘ဒီ လိုက်ဂူပန်းပုဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားတာ နှစ်တွေရာချီကြာခဲ့ပြီ။ ဒီလိုက်ဂူကို ယဉ်ကျေးမှု တောင်ကုန်လေးတစ်ခုလို တက်ကြည့်ကြတဲ့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပြည်သူတွေ၊ ဒီဆရာကြီး ကမ္ဘာတိုက်ကို တရိုတသေ လာရောက် ဦးညွတ်ကြတဲ့ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်က ပန်းပုဆရာတွေ အများကြီး ကြုံခဲ့ဖူးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ မင်းလောက် ငါ့ကို မအံ့ဩစေခဲ့ဘူး သူငယ်’ ‘တခြား ပန်းပုဆရာတွေက သူတို့ရဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေနဲ့ လာတယ်။ မင်းက လက်ပလာနဲ့ လာတယ်။ တခြား ပန်းပုဆရာတွေက ဒီလိုက်ဂူထဲကို ဖိနပ်ချွတ်ပြီးမှ ဝင်ကြတယ်။ မင်းက ဖိနပ်ချည်တဲ့ကြိုးကိုတောင် မဖြည့်ဘူး။ တခြား ပန်းပုဆရာတွေက ဒီထဲက ပန်းပုရုပ်တွေကို ရင်သပ်ရူမော ကြည့်ကြတယ်။ မင်းကတော့ မထုံတတ်တေးနဲ့ဘဲ ကြည့်တယ်။ အခု ကြည့်စမ်း ရှိပြီးသား ပန်းပုရုပ်တွေကို မီးရှို့ပြီး ဘာပုံမှ မပေါ်သေးတဲ့ သစ်ထွင်းတုံးကို မင်း ဆက်ထုမလို့ လုပ်တယ် ဘုရား ဘုရား’ သစ်ထွင်းတုံးကို ငေးမောစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်လက်ဖဝါးထဲမှာ ကိုယ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆောက်နဲ့ ဓားက သရဲတစ်ကောင်၏ အရေပြားလို စိမ့်အေးမာကျောလာကြ၏ ။ ‘တချို့ကိုတော့ မင်းပြောပြလို့ သိခဲ့ရပြီ။ တချို့ကိုတော့ မင်းလုပ်ပြလို့ မြင်ရဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကောင်းပြီ ၊ ဒီသစ်ထွင်းတုံးကို မင်းဆက်ထုပါ။ အင်မတန် သပ္ပာယ်တဲ့ ဘုရားရုပ်ထုကို အကောင်းမြတ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ထုခဲ့ပြီးမှ ဒီအတုမဲ့တဲ့ ပန်းပုဆရာကြီးမှာ ဘာရုပ်တု ထုစရာ ကျန်သေးသလဲဆိုတာ ငါတို့ သိချင်တယ်။ မင်း ဆက်ထုတာကို ငါတို့ စောင့်ကြည့်မယ်။ နှစ်တွေ ၊ လတွေ ၊ ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ။ ငါတို့ စောင့်မယ်။ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ ယုံကြည်မိလို့ ဒီစကားတွေ ငါ ပြောခဲ့တာပဲ ၊ ကဲ...ငါသွားမယ်’

ဖြစ်ပိုင်း(၂)

ကိုယ့်လက်ချောင်းတို့သည် ဆောက်သွားကိုမှ မကိုင်နိုင်လောက်အောင် ထုံကျဉ်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုအခါမျိုးမှာ ခေတ္တဖြေနားရင်း လက်ကို နောက်ပစ်၍ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စဉ်းစားနေခဲ့ဖူးသည်။ သေနေသော အိပ်မက်တစ်ခုအတွင်းမှ ပြန်လည်၍ ရုန်းကန်လူးထလာသော ပန်းပုရုပ်ကိုလည်း ရန်သူတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တိမ်ခိုးတွေ

လွှင့်ထုတ်နေသည့်ပမာ ပန်းပုရုပ်က အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာရော နီးထစဉ်မှာပါ ကိုယ့်ကို ပြုစားတတ်သေး၏။ ပန်းပုရုပ်၏ အောက်ဘက်မြေမှာ သူ မလိုအပ်သော သစ်သားစတွေ ကျဲဖွာလွင့်ကျနေသည်။ ဤ လိုက်ဂူသည် ကိုယ့်၏ စစ်မြေပြင်ဖြစ်၏။ အနုပညာအတိပြီးသော ဓားဝါဒတစ်လက်ဖြင့် သစ်သားကို ကိုယ် အသက်သွင်းနေ၏။ ကိုယ်နိုင်မည်သော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်ရှုံးမည်လော။ လေက ရိုင်းရိုင်းတိုက်၏။ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေရင်း ကိုယ့်အသားတွေ အေးစက်ကာ ကိုယ့်ဝတ်ရုံကလည်း တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေသည်။ အရှေ့ဖက် တောင်တန်းကလေးမှာ ပန်းတွေ ဝေ၏။ ရန်တို့သည် အပိုင်းပိုင်း အကန့်ကန့် သင်းပျံ့ပြိုကွဲကာ လေထဲမှာ ဖရိုဖရဲ မျောပါနေသည်။ လေစီးကြောင်းက တင်းခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သောအခါ ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေ ကျိန်းစပ်နာကျင်သွား၏။ ထိုလမ်း၌ စမ်းရေကို လက်ခုပ်နှင့် ဆယ်သောက်ရင်း မုဆိုးဒူးထောက် ကိုယ်ထိုင်ဖူး၏။ လေက တဝေါဝေါ တိုက်သောအခါ ကိုယ့်ဆံပင်တွေ ကပိုကရို လွင့်ပါနေသည်။ ကိုယ့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျောက်စွန်းရှုရာများက ထွန်ကြောင်းများပမာ ကွေစိုက်နစ်ဝင်လျက် မျက်နှာကို ရေစက်တို့နှင့် ပက်တောက်ရင်း လေဆန်ကို ဦးတည်ကာ ကိုယ်ဆက်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုလမ်းမှာ ရိက္ခာပြတ်လပ်ကာ ကိုယ့်ခန္ဓာ စင်းစင်းလဲကျ ၊ ထိုလမ်းမှာ သားရဲတို့ကို တွန်းလှန်ရင်း ကိုယ့်ရင်က သွေးစိမ်းပွင့်အနံ့၊ ထိုလမ်းမှာ ကိုယ့်ကျင်း ကိုယ်တူးပြီးမှ တောက်ခေါက်ကာ အားယူပြန်ထ၊ ထိုလမ်းမှာ ကိုယ့်ဝိညာဉ် ကိုယ်ပြန်ရူးပြီး အတိုင်းမသိ ရူးမူး ရုန်းထွက်၊ ထိုလမ်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသံလွှင့်ပြီး နင့်သီးစွာ ကြီးဝါးအော်ဟစ်...

ထိုသို့ဖြင့်....

မြူငွေတို့ တလူလူ စီးမျောနေသော နွေဦးရာသီ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ နေရောင်ခြည်ထက် စောပြီး ဤအရပ်သို့ ကိုယ်ရောက်ရှိ လာခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် မနီးမဝေးမှ ကသစ်ပင်ကြီး ရှိရာသို့ လှမ်းလျှောက်သွားကာ ကသစ်ပင် ခြေရင်းမှ အပြာရောင် အုတ်ဂူကလေးအား တမေ့တမော ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေပြန်၏။ ကြည့်နေရင်း မျက်ဝန်းတို့ စိုစွတ်ကာ ကိုယ်နှင့် အုတ်ဂူကလေးကြားမှာ တိမ်အဆင့်ဆင့် ပွင့်လာသလိုပင် မြင်ယောင်ခံစားရ။

ခြေလှမ်း အနည်းငယ် ဆက်လျှောက်သွားပြီး တိုင်ထူထားသော ကမ္မည်းစာတို့အား အသံတိုးတိုးဖြင့် ကိုယ်ဖတ်ကြား၏။ ထိုကမ္မည်းတိုင်၌ အုတ်ဂူထဲမှ ပန်းပုပညာရှင်ကြီး အကြောင်းကို မြင့်ခေါင်သော စာအဖွဲ့တို့ဖြင့် ရေးမှတ်စုပေါင်းထားသည်။ ထိုစာတို့ကို တစ်ကြောင်းခြင်း ဖတ်ရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လေးနက်လာခဲ့သည်။ ကမ္မည်းတိုင်၏ နံဘေးမှာ ကြာမြင့်စွာ ရပ်တန့်ရင်း နေလနှင့် မီးတောက်တို့ထက် လင်းသော ဝိညာဉ်ပိုင်ရှင်ကို သန့်စင်စွာ ဦးခိုက်ခဲ့ပါသေး၏။ လေက ပစ်စလက်ခတ် တိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။ အဝေးသို့ လွှင့်နေသော ကိုယ့်အတွေးတို့ကို ပြန်လည်စုယူလိုက်သောအခါ လိုက်ဂူထဲမှ ပန်းပုရုပ်ကလည်း ကိုယ့်ကို ဆွဲယူမျိုးပြီး ဖြစ်လေ၏။ ကိုယ်သည် ဤအတိုင်း မနေနိုင်တော့။ ဂူထဲသို့ လှည့်ဝင်ကာ ပန်းပုရုပ်ရှေ့မှာ ကိုယ်ရပ်၏။ ဆောက်ချက်တို့ အကြမ်းကြမ်း အထစ်ထစ်ဖြင့် ပန်းပုရုပ်သည် ရှင်အံ့ဆဲဆဲ အသက်ငင်နေသည်။ ထိုပန်းပုရုပ်ပေါ်မှ ဖုန်မှုန့် ဖုန်မွှားများကို ဖြည်းညင်းစွာ ကိုယ်ခါချ၏။ ကိုယ့်လက်ချောင်းများကို ပြောင်းပျော့စွာ ပြန်စိုက်ကြည့်မိသလို ထက်မြဲသော ဆောက်သွားကိုလည်း လျှာဖျားနှင့် လျက်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဘာကိုမှ မသိတော့။

ဖြစ်ပိုင်း(၃)

လိုက်ဂူအတွင်း၌ လွန်ကျူးခက်ခဲသော ပန်းပုရုပ် တစ်ရုပ်ကို ဤသို့စိတ်ဖြာထုလုပ်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ကိုယ့်အတွက် အိပ်ရေးပျက်တတ်သော 'နိဗ္ဗာ' သို့ ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ်နေပျော်လေသည်။ ပန်းပုရုပ်ရှေ့မှာ မကြာမကြာ ရပ်တန့်တွေဝေရင်း မြေမှုန့်တမျှ သေးငယ်ဖူးသလို၊ ဟိမဝန္တာတမျှလည်း ကြီးကျယ်ဖူး၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည် မရိတ်သိမ်းနိုင်သော အရိုင်းတော အုပ်ကြီးပမာ ဆူးပန်းတွေလည်း အပြိုင်းအရိုင်း ပွင့်ထလာဖူးသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် ပန်းပုရုပ်နှင့် အပြန်အလှန် လုံးထွေးသတ်ပတ် နေရပါတော့သည်။

ပန်းပုရုပ်၏ နှာခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ အငွေတွေ မှုတ်သွင်းကာ ဘာဖြစ်လာမလဲဟု ကိုယ် စောင့်ကြည့်ဖူး၏ ။ ပန်းပုရုပ်၏ ကျောနှင့် ရင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ပတ်ကာ အခါခါလည်း ကိုယ်လှုပ်နှိုးဖူး၏ ။ တချို့သော အချိန်များမှာ ပန်းပုရုပ်၏ အသားများကို ဖွဖွရွရွ ဆုပ်နယ် ဖျစ်ညှစ်လျက် ပင့်သက်ကို မော့လှန်ရှုလိုက်ရပြန်သည်။ နေ့များ ၊ ညများက လေတစ်ချက် ရှုပ်လိုက်သလို ဖြတ်ပြေးသွား၏ ။

ဤဂူထဲတွင် ကိုယ်စားခဲ့သည့် တချို့သော သစ်သီးများ တစ်ကျောနှစ်ကျော ပြန်သီးကြပြီ။ ကိုယ်က အားလုံးကို မေ့လျော့ကာ ပန်းပုရုပ် ထုလုပ်ခြင်းမှာ အကြွင်းမဲ့သက်ဝင်ဆဲ။ နောက်ပိုင်းကာလ၏ အချို့ညများတွင် ကိုယ်သည် လိုက်ဂူမှ ထွက်ကာ ပန်းပုဆရာကြီး၏ အုတ်ဂူရှိရာသို့ လျှောက်သွားတတ်သည်။ ကမ္ဘာ့တိုင်မှ စာတို့ကို လရောင်အောက်မှာ မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ရမ်းရော်ဖတ်ရင်း သန်းခေါင်ယံ 'လမွန်းတည့်ချိန်'ကို ငေးမျှော် စောင့်စားနေခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအချိန်၏ ညဉ့်လေက ပြေပြစ်သော်လည်း အေးလဲ့နေတတ်သည်။ အုတ်ဂူတစ်လုံးနှင့် သစ်အိပ်ပင်တစ်ပင်၊ ကမ္ဘာ့တိုင်တစ်တိုင်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူးလာ ပျံသန်းနေကြသော လင်းနို့တောင်ပံများ ၊ တောင်စဉ်တန်း၏ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့။ အုတ်ဂူကလေးနံဘေးမှာ ဒူးပိုက်ထိုင်ကာ ကိုယ့်အာရုံတွေ ရီဝေဝေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနုပညာကို ကိုယ်ချစ်သည်။ အနုပညာဟူသည် ကြယ်တို့ လွတ်လပ်လင်းဝေကြသော မိုးကောင်ကင်ဖြစ်၏။ အနုပညာသည် ကိုယ်၏ ဝိညာဉ်၊ အနုပညာသည် ကိုယ်၏ မြင်းရိုင်း၊ အနုပညာသည် ကိုယ်၏ လရောင်စားကွေး ၊ (တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း) အနုပညာသည် ကိုယ့်ရင်အုံကို ဝံ့လုပ်၍ တီးသော စုန်းပျိုမ၊ ထိုမျှ... အနုပညာကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရလေသည်။ ပန်းပုရုပ်နှင့် ကိုယ်သည် ဗျည်းသံ၊ သရသံတို့ မပါဘဲ စကားများစွာ ပြောခဲ့ကြသည်။ ဆောက်သွား ကိုင်မြှောက်ကာ သူ့ကို ထုဆစ်နေရင်းက အာခေါင်လည်း ခြောက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ရေလည်း ဆာခဲ့ရဖူးသည်။ သူ့ရှေ့မှာ အခါခါ ကျဆုံးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲခဲ့ရသော အကြိမ်တို့သည်လည်း မနည်းတော့။ (အလကားဘဝ၊ ရင်ခွင်မှာ ချုပ်ကြောင်းတစ်ရာနဲ့ကောင်၊ မျက်နှာနဲ့ မဆန့်အောင် ပြုံးပြချင်တဲ့ လူမိုက်၊ သဲကန္တာရကို ရေနဲ့ပက်ပြီး ယပ်ခပ်ပေးနေတဲ့ အရူး၊ သူများတကာ မြင်းရထားလို လိုမ့်ထွက်သွားချိန်မှာ တိုင်မိုပြီး ငေးကျန်ရစ်တဲ့ လှည်းဘီး အစုတ်၊ သံရှည်ဆွဲပြီး အူမိလို့ အသက်ရှူမဝဖြစ်နေတဲ့ တောခွေး.....) နောက်တော့လည်း ကိုယ်ပြန်လည် ငြိမ်သက်လာသည်။ ပန်းပုရုပ်ရှေ့မှာ ဆောက်သွားကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။ စစ်ကူမရှိသောကြောင့် ကိုယ် ရဲရင့်ရပေမည်။

ဖြစ်ပိုင်း(၄)

ညက ကိုယ်အိပ်မက် မက်၏ ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့် ပန်းပုရုပ်က သူ့အရေခွံအတွင်းမှ ရုတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။ မျှော်ရင်းဝေးသော တောလမ်းဘေးတစ်ခုမှာ ပန်းလှလှလေး တစ်ရုံကို ခြေဖြင့် လိုမ့်ကန်ရင်း သူထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်သတိပြုမိသည်ကတော့ သူထွက်သွားစဉ် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ငလျင်လှုပ်ပြီး အချို့သော ဥက္ကာပျံများ ကောက်ကွေ့လျက် အလင်းကြွ ကြွသွားခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

ရွှေမြို့တော်တစ်ခု၏ နန်းအုတ်ရိုးပေါ်သို့ သူ ရောက်သောအခါ မြူငွေဝင်စားသော လရောင်ပြာပြာများက သူ့ကိုယ်ပေါ် စီးဝင်ပျော်ကျလျက် ရှိခဲ့၏ ။ သူ့ရဲ့ သူ့ရဲ့ပြေးကြားမှာ လျှောက်သွားနေရင်းက မြေတစ်စင်းကို နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွေ့လျက် တူရိယာသံကို 'ဒလံ...ဒလံ' ဟု လိုမ့်ထွက်အောင် သူ မှုတ်၏။ ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ တိုးဝင်သွားကာ အချို့လူများ၏ နှာခေါင်းကို သူ ဖြုတ်ယူလာသည်။ အသက်ရှူ မရတော့သော လူများ မြေပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လဲကျသွား၏ ။ ပုရောဟိတ်တစ်ပါး၏ မျက်နှာကိုလည်း စဉ်နီးတုံးလုပ်ရန် သူ ချွတ်ခွာယူခဲ့ပြန်သည်။ လိုက်ဂူသို့ ပြန်လာသောအခါ လယ်သမားတစ်ဦးကို အရိုးမပါ၊ အသားချည်းပဲ အိတ်နှင့်ထည့်ပြီး ယူလာလေသည်။ နီးထလာသော ကိုယ်က သူ့ဆီ ဒယ်ဒယ်လှိုင် လျှောက်သွားပြီး လက်ထဲမှ ဆောက်သွားဖြင့် သူ့ဘယ်ဘက်ရင်ခွင်ဆီ ထိုးစိုက်ချရန် ရွယ်မြှောက်လိုက်ပါသေး၏။ ထိုခဏမှာ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း မညီမညာ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ သက်ပြင်းကို မျှဉ်းချရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်ရ၏ ။ ထို့နောက် ထိုပန်းပုရုပ်အတွက် နောက်ဆုံးအဆင့် လက်ရာများကို အသက်ရှူတစ်ချက် မမှားရဲဘဲ ကိုယ်ထုဆစ်နေရပါတော့၏။

ပန်းပုရုပ် ထုဆစ်၍ ပြီးဆုံးပါတော့မည်။ လိုက်ဂူထဲမှာ ကိုယ်အိပ်မက် မက်စဉ် တစ်ခါ တစ်ခါ ခြေသံရှုပ်ရှုပ် ကြားရသလို ရှိ၏။ လိုက်ဂူထဲမှာလည်း ကိုယ်နှင့် ပန်းပုရုပ်ပဲ ရှိတာ သေချာသဖြင့် ပန်းပုရုပ်ကပင် အသက်ဝင်နေသယောင် ကိုယ်ထင်မိသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံကို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်နားထောင်ကြည့်ရင်းက ကိုယ်စိတ်မချ ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်အိပ်စက်ပြီ ဆိုလျှင် သူ့ကို စောင့်အနက်ဖြင့် အုပ်၍ လိုက်ဂူထောင့် တစ်နေရာသို့ ရွှေထားရပါတော့သည်။ ပြီးခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လိုက်ဂူစောင့်သော အဘိုးအို ကိုယ့်ဆီလာသည်။ သူက ဤသို့ မေး၍ ကိုယ်က ဤသို့ ဖြေခဲ့လေသည်။ 'သူငယ်...မင်းအခု ထုနေတာ နတ်ရုပ်ဖြစ်နေပါရော့လား ၊ နတ်ရုပ် ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဘုရားရုပ်ကို စိစရာ မရှိဘူး ။ မင်းမှားသွားပြီ ထင်တယ် သူငယ်' 'အဘိုး ဒီပန်းပုရုပ်ဟာ အဘိုး ပြောသလို ငြိမ်းအေးသပွယ်တဲ့ ပန်းပုရုပ်ထုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ထုဆစ်ပြီးကာမှ

ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခန့်မှန်း တိုင်းဆလို ရမယ့် ရုပ်ထုတစ်မျိုးပါပဲ``
`ဘုရားရဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရပြီးကာမှ ဘုရားကို ရန်မူမယ် အမြင့်ဆုံးရန်သူရဲ့ အတိုင်းအတာကို ခန့်မှန်း နားလည်ရပါတယ်။
ဟုတ်တယ် အဘိုး.....။ ဒီအရုပ်ဟာ နတ်ရုပ်ပါပဲ။ ဘုရားရဲ့ အမြင့်မားဆုံး ရန်သူဖြစ်သလို အနက်ရှိုင်းဆုံး ပါရမီဖြည့်ဖက်လည်း ဖြစ်တယ်။
ဒါ မာရ်နတ်ရဲ့ ရုပ်တုပဲ` ပန်းပုရုပ်ပေါ် အုပ်ထားသော ချည်စောင်အနက်ကို ကိုယ်ခွာချလိုက်၏။

`အို`

ဖြစ်ပိုင်း(၅)

သိဟ်ရာသီ၏ ညက ရင့်မှောင်လှ၏။ လျှပ်စီးတွေ လက်လက် ဝင်းပြက်ပြီး မိုးတိမ်များကလည်း တိုက်စည်လို ဂျိမ်းဂျိမ်း တီးရိုက်နေကြသည်။လေတွေက ဟူးဟူးတိုက်၏ ။ လျှပ်ရောင်ပြေးတိုင်းမှာ ဆံ့မျှင်တို့ ရှည်လျားစွာဖြင့် မာရ်နတ်ရုပ်တုကို ထမ်းပြီး တောင်ပတ်လမ်းမှ ရွေ့ရွေ့တက်လာသော ကိုယ့်ကို မြင်ရလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓလိုက်ဂူရှေ့မှာ ကိုယ် ရပ်သည်။ `အို.....အရင်တော်ဘုရား` မီးရောင်အောက်မှာ လင်းမြေစွာ ဖူးတွေလိုက်ရသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကား ကြည်ညို သပ္ပာယ်လွန်းလှ၏ ။ အလွဲလွဲ အမှားမှား ဖြစ်မိသော ဆုတောင်းစာတို့ကို ထစ်ငဲ့စွာ ကိုယ်ရွတ်ဆိုရင်း ရင်တွင်းမှာ ငြိမ်းအေးရှင်းသန့်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အသက်ရှူရပ်သွားစရာ ကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကိုယ်ကြုံ၏ ။ တလွင်လွင် လှုပ်ခတ်နေသော မီးရောင်အောက်မှာ ကိုယ့်နောက်က ကုန်းရုန်းထသော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

`ဟင်`

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်သွေးတို့ ဖျဉ်းခနဲ ဆူသွား၏။ တွေ့လိုက်ရသည်ကား ကိုယ်၏ ပန်းပုလက်ရာ၊ ကြောက်ခမန်းလိလိ လှပ ခက်ထန်သည့် ရန်သူတော် မာရ်နတ်၊ ပြီးဝင်းထင်ရှားကာ ကိုယ်တို့၏ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတော့၏။ သူ့အကြည့်မှာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှု ၊ သူ့မျက်နှာမှာ နာကျင်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးက ဆူမြိုက်နေတဲ့ မီးလျှံလို ရုန်းရုန်းလွင်ခတ်။ ကိုယ်တို့၏ ဗုဒ္ဓကို ခုန်အုပ်တိုက်လှဲချမည့် အသွင်ဖြင့် စိုက်ထားတဲ့ သွားစွယ်တွေကို ဖြန့်ထုတ်လိုက်သလို ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ရှည်လျားချွန်မြဲ ထွက်လာမတတ်...မာရ်နတ်...အို...မာရ်နတ်။

ကိုယ့်ခြေထောက်တို့ကို နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့ ဆုတ်နေမိ၏။ လိုက်ဂူအပြင်၌လည်း မိုးတွေ လေတွေ ပို၍ဟည်းချ ဆူညံလာသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်ပွားတော်က မာရ်နတ်၏ အရှေ့မှာ ပို၍ တည်ငြိမ် ချမ်းမြေ့လာသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ငါမြင်၏။ အေးမြစွာ မေတ္တာဖြင့် လွှမ်းမတ်ရင်း ဂူထဲမှာ ဗုဒ္ဓထောင်ထသော ညို လှိုင်းတို့ကို အဖန်တလဲလဲ ပြတ်တောက်လွင့်ပြယ်ကြစေ၏။ ထိုအခိုက် လေကြမ်းပတ်တိုက်၏။ မီးတောက်က သေလုမတတ် ညှိုးမှိုန်ကာ ဂူထဲမှာ ပိန်းမှောင်သွားပါတော့သည်။ သို့သော် ဗုဒ္ဓနှင့် မာရ်နတ်တို့က တောက်ဝန်းထည်ဝါလျက်ပင် ဖြစ်၏ ။ ကိုယ့်ရင်တို့ တထိတ်ထိတ် ခုန်သည်။ မီးရောင်ပြန်လင်း၏။ သို့သော် မာရ်နတ်က မီးရောင်ထက် လင်းပြီး ဗုဒ္ဓက အားလုံးထက် ပိုလင်း၏ ။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ပွင့်ပြီး ကိုယ်နားလည်လိုက်သည်က မာရ်နတ်ကို ဗုဒ္ဓ တရားပြတော့မည်။

`.....`

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျယ်လောင်စွာ ကိုယ်ညှစ်အော်အလိုက် လေဖြတ်အတိုက်မှာ မီးတိုင်ငြိမ်းသေ ခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်ကာ ကိုယ်....လဲ.....က.....သွား။

ဖြစ်ပိုင်း(၆)

တစ်ခါတုန်းက `သုည` တစ်လုံးရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသုညသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ နစ်သွားမလား၊ ပင်လယ်နှင့်အတူ မျောနေမလား၊ ပင်လယ်က ပန်သော ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ ဖြစ်လာမလား။ လောက ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဝေးဝေးလျက်ပဲ ရှိလေသည်။

အချိုးအကွေ့

‘အားလုံး သိကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ပိုက်သာဂိုရီရန် သချာ်ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ပါ။ သချာ်ကနေ ဝီတကို ရှာတွေ့ပြီး ဝီတ’ကတစ်ဆင့် ‘အက’ဆီကို ကျွန်တော်ချဉ်းကပ်မိပါတယ်။ အခု အားလုံးကို ကျွန်တော် ကကြီးတစ်ခု ကပြပါမယ်။

ကဲ...၁...၂...၃...၄...၅...၆...၇...၈...၉...၁၀...၁၁...၁၂...၁၃...၁၄...၁၅...၁၆...၁၇...၁၈...၁၉...၂၀...၂၁...၂၂...၂၃...၂၄...၂၅...၂၆...၂၇...၂၈...၂၉...၃၀...၃၁...၃၂...၃၃...၃၄...၃၅...၃၆...၃၇...၃၈...၃၉...၄၀...၄၁...၄၂...၄၃...၄၄...၄၅...၄၆...၄၇...၄၈...၄၉...၅၀...၅၁...၅၂...၅၃...၅၄...၅၅...၅၆...၅၇...၅၈...၅၉...၆၀...၆၁...၆၂...၆၃...၆၄...၆၅...၆၆...၆၇...၆၈...၆၉...၇၀...၇၁...၇၂...၇၃...၇၄...၇၅...၇၆...၇၇...၇၈...၇၉...၈၀...၈၁...၈၂...၈၃...၈၄...၈၅...၈၆...၈၇...၈၈...၈၉...၉၀...၉၁...၉၂...၉၃...၉၄...၉၅...၉၆...၉၇...၉၈...၉၉...၁၀၀...’

ကုလားအုပ်ကြီးက နှုတ်ဖျားမှ တိုင်ပင်ရွတ်ပြီး ကပြ၏။ ခြေတံရှည်ရှည်များနှင့် ကလန်ကလား ဖြစ်နေ၍ မလှချေ။ တောတွင်း တိရစ္ဆာန်များက ဝိုင်းဟားကြသည်။ ကုလားအုပ်ကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှည့်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် သူ့ကံကြမ္မာက ထလာပြီး နာမည်ကျော် ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တစ်ခုက သူ့ကို လာခေါ်၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည် ကပြရင်း နာမည်ကျော်ကြားလာလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ သူ၏ မူရင်းတောအုပ်အနီးမှာ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကို ဖျော်ဖြေ ကပြရန် အကြောင်းကြုံ၏။ တောတွင်း တိရစ္ဆာန်များ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုလားအုပ်ကြီးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးကာ..... ‘ဒီကောင်တွေကို ကပြရမှာဆိုတော့ ကျုပ်ပိုက်ဆံ ပိုယူမှ ဖြစ်မယ်၊ မန်နေဂျာကြီးရေ’ ‘ပိုက်ဆံပိုယူမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ကပြမှာမို့လဲ’ ‘ဒီလို ကပြမယ်လေ။ ကဲ...ကြည့်၊ ၁...၂...၃...၄...၅...၆...၇...၈...၉...၁၀...၁၁...၁၂...၁၃...၁၄...၁၅...၁၆...၁၇...၁၈...၁၉...၂၀...၂၁...၂၂...၂၃...၂၄...၂၅...၂၆...၂၇...၂၈...၂၉...၃၀...၃၁...၃၂...၃၃...၃၄...၃၅...၃၆...၃၇...၃၈...၃၉...၄၀...၄၁...၄၂...၄၃...၄၄...၄၅...၄၆...၄၇...၄၈...၄၉...၅၀...၅၁...၅၂...၅၃...၅၄...၅၅...၅၆...၅၇...၅၈...၅၉...၆၀...၆၁...၆၂...၆၃...၆၄...၆၅...၆၆...၆၇...၆၈...၆၉...၇၀...၇၁...၇၂...၇၃...၇၄...၇၅...၇၆...၇၇...၇၈...၇၉...၈၀...၈၁...၈၂...၈၃...၈၄...၈၅...၈၆...၈၇...၈၈...၈၉...၉၀...၉၁...၉၂...၉၃...၉၄...၉၅...၉၆...၉၇...၉၈...၉၉...၁၀၀...’

ကုလားအုပ်ကြီးက နှုတ်ဖျားမှ တိုင်ပင်ရွတ်ပြီး ကပြ၏။ ခြေတံရှည်ရှည်များနှင့် ကလန်ကလား ဖြစ်နေ၍ မလှချေ။

ကျွန်တော်နှင့် အသံရနံ့ထပ်

တနင်္ဂနွေနေ့

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရောက်နေပါတယ်။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးပေါ်ကနေ အဝေးကို မျှော်ကြည့်ရတာ နောက်ခံ ပေါက်ထွက်နေတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်ရသလိုလဲ။ ပင်လယ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရတာလည်း ကျွန်တော့်မှာ ဇေဝေဝါ ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အောက်က ပင်လယ်ကြီးဟာ မှောက်ခုံဖြစ်နေတာလား၊ ပက်လက်ဖြစ်နေတာလား၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကျောကုန်းပေါ် ရောက်နေတာလား၊ ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်နေတာလား မကွဲပြားဘူး။ အဝေးထောင့် တစ်ခုဆီက ကောင်းကင်ဟာ ပြာပြာအက်အက် ဖြစ်နေတယ်။ လေတိုက်သံကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ကျောက်ဆောင်တွေရဲ့ ချောင်းဆိုးသံနဲ့ တူတယ်။ မာလိန်မှူးကြီးက....

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုကောင်လေးရော ဟိုငေးသည်ငေးနဲ့’ သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး သင်္ဘောရဲ့ နံရိုးတွေကို ကျွန်တော် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တယ်။ မာလိန်မှူးကြီးက သင်္ဘောကို ရိုက်မောင်းနေတဲ့ သူ့ကြိမ်လုံးကြီး လွှတ်ချပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ကားရားကားရား လျှောက်လာတယ်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးကတော့ ဘယ်သူ့ဘက်ကလည်း မသိဘူး။ လူမိုက်တစ်ယောက်လို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ခါးထောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ‘မင်း...ဘာလုပ်တာလဲ’ ကျွန်တော်နဲ့ မာလိန်မှူးကြီး စကားများကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က သင်္ဘောနဲ့ ဆက်မလိုက်တော့ဘူး။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ် ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်ပဲ ဆက်လျှောက်နေလိုက်တယ်။ သင်္ဘောကြီးကတော့ စွပ်ဖားလှည်းကြီး တစ်စီးလို ဒရွတ်တိုက် ဆွဲပြီး ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ စွပ်ကြောင်းကြီးကို ရှောင်နင်းပြီး မာနတွေ တစ်ခွဲသားနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်ခဲ့လေရဲ့။ နည်းနည်းချမ်းငွေငွေ ဖြစ်လာလို့ ပင်လယ်ခရီး တစ်ထောက်မှာပဲ မီးဖိုကြီး ဖိုရတယ်။ တခြား လောင်စာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ ပင်လယ်ထဲပဲ ရှိပြီး လှုံ့ရတဲ့ မီးပေါ့။ မီးတောက် အရှိန်ကောင်းတုန်းမှာပဲ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပါပဲ။ မာလိန်မှူးကြီးနဲ့ စကားများပြီး သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတာတဲ့။ ‘သူက ငါတို့ကို အလုပ်လုပ်နေတာ မမြင်ရင် သဘောမကျဘူးကွ’ ‘လုပ်စရာရှိရင်တော့ လုပ်နေတာပဲ၊ လုပ်စရာ မရှိရင်တော့ မလုပ်ဘူးပေါ့’ သူက တဟ်ဟ် ရယ်ပါတယ်။ သူ့ရယ်သံက ပင်လယ်ပြင်ကို လွှဲနှင့် တိုက်ဖြတ်သလိုပဲ။ ရယ်သံအဆုံးမှာ သူက ပြောတယ်။ ‘ဒီလိုကွ...။ ပင်လယ်ပြင်မှာက ဘာအလုပ်မှ မရှိရင် သင်္ဘောအလုပ်သမားတွေက မာလိန်မှူးကို ရန်မူဖို့ စဉ်းစားနေတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူက မင်းကို ငါတို့ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေစေချင်တာ’

မဲ့ပြီးနဲ့အတူ ခေါင်းကို ခါရင်း ‘ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက်သောက်ချင်တယ်ဗျာ’ ပြောလိုက်တယ်။ ‘အဲဒါဆိုရင် ကုန်းမြေရောက်တဲ့အထိ မင်း ဆက်လျှောက်ပေါ့’လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါရဲ့။ သူကတော့ မလိုက်ဘူး။ ‘ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဝင်စရာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်’လို့ပြောတယ်။

‘လူကြိုမှာထားတာလေးတွေ ရှိသေးတယ်’တဲ့။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကုန်းမြေဆီ ပြန်ခဲ့တယ်။ မီးပုံကို မငြိမ်းခဲ့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ မီးကြွင်းမီးကျန်ဟာ ပိုလို့ကြောက်စရာ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ ‘တနင်္ဂနွေ’ ဆိုတာဟာ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်ဟည်းနေတဲ့ ပင်လယ်လောင်ကျွမ်းသံပါပဲ။

တနင်္လာနေ့

ဗီသိုဗင်ဆီ ကျွန်တော် ရောက်တယ်။ ဆရာကြီး ဗီသိုဗင်ဟာ လူတစ်ယောက် သူ့ဆီ ပို့ပေးတဲ့ ဂီတသံစဉ်တွေကို ဖတ်နေတယ်။ ပြီးတော့လည်း ခေါင်းကြီးကို ခါရမ်းနေတယ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ကျွန်တော်က မေးတော့ ဆရာကြီးက မျက်နှာအိုအိုနဲ့ စာရွက်အောက်ခြေမှာ မှတ်ချက်ကို ပြတယ်။ ရေးထားတာက (သူ့သံစဉ်ဖွဲ့စည်းမှုကို) ‘ဘုရားသခင်၏ အကူအညီဖြင့် ပြီးပါသည်’ တဲ့။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဆရာကြီးက အဲဒီ မှတ်ချက်ကလေးကိုပဲ ဘဝင်မကျပုံပေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူက နားလည်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသလိုလိုနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတယ်။ ‘ကိုယ့်လူရယ်... ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပါတော့လား’ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး ဗီသိုဗင်ဆီက ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ အဲဒီလူက ‘တယော’ တစ်လက်ကို ထမ်းလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆီးပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်တောင် ဘုရားသခင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဂီတသံစဉ်တစ်ပုဒ် ဖွဲ့ခဲ့သေးတယ်ဗျာ။ လေ့လာချင်ရင် လေ့လာလို့ ရအောင် ဗီသိုဗင်ဆီ ပို့ထားတယ်’ ‘အော်...အဲ ဟုတ်ကဲ့’ ‘ခင်ဗျားလည်း နားထောင်သွားပါဦးလား ၊ ကျွန်တော်တီးပြမယ်’ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်မှာ နားထောင်ချင်စိတ် သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်တော့်မှာ အချိန်နည်းနည်း အားလပ်နေတယ်။ နွေရာသီကလည်း မရောက်သေးဘူး။ လှမ်းကြည့်တော့ တောအုပ်ရဲ့ ခေါင်မိုးဟာ အညိုဖျော့ဖျော့ ဖြစ်လို့။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့ဘေးနားထိုင်ပြီး သူ့ဂီတကို နားထောင်နေလိုက်တယ်။ တီးကွက်အဆုံးမှာ သူက စူဇာကာပုဏ္ဏားလို ပြုံးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို လှူစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပွင့်ပွင့်ဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ ‘မကောင်းဘူး’ ‘ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ‘ခင်ဗျား တယောက အခေါင်းပေါက်မှ မပါဘဲ’ သူ့တယောကမှာ အသံကို မြည်ဟိန်းစေမယ့် ခေါင်းပေါက်မပါပါဘူး။ သစ်သားကလည်း နတ်ရုပ်လုပ်တဲ့ သစ်သား ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်က လက်မခံတော့ ‘အင်း ကျွဲပါးစောင်းတီးဆိုတာ အဲဒါမျိုးပေါ့’ ဆိုပြီး သူ ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ သားရေကွင်း တစ်ကွင်းကို ခြေမနှစ်ချောင်းမှာ တပ်ပြီး တီးကြည့်တော့ သူ့လိုပဲ အသံထွက်တယ်။ တနင်္လာသံလို့ ကျွန်တော်က သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။

အင်္ဂါနေ့

‘ပိုက်ဆံချမ်းသာဖို့သာ ဆန္ဒလွန်ကဲနေရင် အဲဒီလူမွဲမှာပဲ’ ‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’ ‘ငါဆိုရင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ကို ပေါင်မုန့်နည်းနည်း၊ ဝိုင်နည်းနည်းနဲ့ပဲ နေတာ။ ညကြီးသန်းခေါင်လည်း အလုပ် လုပ်စရာရှိရင် ထလုပ်တာပဲ’ ‘အော်...အင်း...ဟုတ်ကဲ့’ ‘ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်’ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား သူ့စကားကို ‘အင်း’ လိုက်နေကြရပါတယ်။ သူကလည်း လေးစားစရာ ကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်တော်တစ်ခု မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခန်းလေးထဲမှာ ရှိတဲ့ အမှောင်ပွပွဟာ နေရတာ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်စေတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ ပန်းပုရုပ်တွေကလည်း အရေပြားတွေ တွဲကျလို့။ ‘ငါ ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားရတယ် အောက်မေ့လဲ၊ ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီးတော့ အလုပ် လုပ်ရတာ’ ‘အော် ...’ နှစ်ယောက်သား ငေးရီ နားထောင်နေပြန်တယ်။ အတော်ကြာမှ မိုက်ကယ်အိန်ဂျုလို ပြန်သွားတယ်။ မိတ်ဆွေက သူ့ပန်းပုရုပ်တွေနဲ့ တွဲကတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ပျော်သွားရတာလဲ။ သူ့ဘာသာသူ ရယ်ရယ်ပြောပြော ပြောတယ်။ ကျုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းစနစ်တစ်ခုကို ရလိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဦးထုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ပန်းပုထုရမယ်။ အင်း တစ်ခုပဲ...။ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလို့ရမယ့် ဦးထုပ်ကို ကျုပ်ရှာရမယ်’ ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်မိတာပေါ့။ ‘မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူက သူ့ခတ်အခြေအနေအရ လုပ်တာ။ ခု ခင်ဗျားခတ်မှာက အဲလို လုပ်စရာမှ မလိုဘဲ၊ လျှပ်စစ်မီး ရှိနေတာပဲ’ ‘လျှပ်စစ်ရှိရှိ မရှိရှိဗျာ။ ဖယောင်းတိုင်ရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ နေဦး ကျုပ် ဦးထုပ် သွားရှာဦးမယ်’ သူ အခန်းပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခန္ဓာကိုယ်ကို အပျင်းဆန့်ရင်း သူ့အတွက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိတယ်။ ဦးထုပ်ပေါ် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး ပန်းပုထုဆိုတာက သိပ်တော့ ခက်ခဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မဖွယ်မရာ ဖြစ်နေတာက လျှပ်စစ်မီး ရှိနေတယ်။ ပိုဆိုးတာက သူ့ခေါင်းအထက်မှာ လည်မယ့် ပန်ကာကြီးလည်း ရှိနေတယ်။ နွေဦးရာသီကလည်း မရောက်သေးဘူး။ ပန်ကာကြီးကို ကျွန်တော်မော့ကြည့်မိတယ်။ ဟီးဟီးဟဲဟဲနဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ကို ထိုးခွဲလည်ပတ်နေတယ်။ အောက်ဆင်းလာပြီး ပန်းပုရုပ်တွေနဲ့ တွဲကလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာကျက်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး ဇောက်ထိုးကြီး ဆက်လည်နေတယ်။ သူကလည်း ပျော်တယ်လေ။ ထိုလူက

ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်၊ သူက လေနဲ့ လှမ်းငြိမ်းလိုက် ဆော့ရမှာကိုး။ ပန်ကာကြီးရဲ့ ရယ်သံကို ကျွန်တော် နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားရတယ်။ ပြကွဒိန်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဒီရယ်သံဟာ အင်္ဂါသံလို့ သိလိုက်တယ်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

ကျောက်တုံးတွေကို ကျွန်တော် တွန်းချလိုက်တယ်။ ဝရုန်းသုန်းကားလိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ပေါ်ပိလို။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်ပေါ်က မြေစေး၊ မြေဖတ်တွေကို ခွာချရင်း... ‘ကျွန်တော် တော်တော်နာသွားတယ်’ သူက ကျွန်တော့် စကားကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ‘ဟော မြူနင်းတွေ အုံ့လာပြီ’ မြူတွေ ၊ နှင်တွေကလည်း တကယ်အုံ့လာကြတယ်။ သူက မိုးပေါ်က လမင်းကို မော့ကြည့်ပြီး... ‘ခင်ဗျား ဘယ်က ပြုတ်ကျလာတာလဲ သိလား’
‘သိတယ်လေ ၊ ဟိုတောင်ပေါ်က’
သူက ခေါင်းခါပါတယ်။
‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လမင်းပေါ်က ပြုတ်ကျလာတာ’
သူ့ မျက်နှာကြည့်တော့လည်း တည်တည်ကြည်ကြည်မို့လို့ ကျွန်တော်လည်း မဝေခွဲတတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ မရေမရာ ဖြစ်သွားတယ်။
‘ဟုတ်လား ၊ ကျွန်တော်မနေ့က လမင်းပေါ် တက်သွားမိတယ် ထင်တယ်’
သူက တစ်ခပ်ရယ်တယ်။
‘လရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော် သီချင်းစပ်နေတာ’
‘ဟုတ်လား ဘာသီချင်းများလဲ’
သူ့ သီချင်းစာရွက်ပေါ်က ဂီတသင်္ကေတအရ သံစဉ်အတော် လှပလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် စာသားတွေကို ဖတ်ရင်း မြူနင်းထဲက သွေးညှိန်ရတယ်။ ကျိန်စာတွေကို ဂီတသံ ထည့်ထားတာကိုး။ သာယာတဲ့ တေးသွားဖြစ်လာမယ်လို့ မယူဆရဲဘူး။
‘ခင်...ခင်ဗျား စာသားတွေက’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘အနိဋ္ဌာရုံ ဆန်လှချည်လားဗျာ’
သူက တစ်ခပ်ရယ်ပြန်ပါတယ်။ ‘ကျိန်စာဟာ ကောင်းချီးဩဘာမဟုတ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို ဂါထာလို ခုနှစ်ခေါက် ရွတ်ပြန်ရဲ့။ ပြီးမှ...
‘အနိဋ္ဌာရုံဆန်တာ ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတောင် ကျွန်တော့်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသေးတာပဲ’
အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ရှေးခတ်မြင်းလှည်းကြီး တစ်စီးကို မြူတွေထဲမှာ မြင်လိုက်ရပြီး သူတက်သွားတယ်။ အဲဒီ မြင်းလှည်းကြီး တအိအိ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိ ကျွန်တော် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ မြင်းလှည်းအိသံကိုတော့ အတော်ကြာတဲ့အထိ ကြားနေရတုန်းပဲ။ ဗုဒ္ဓဟူးသံအဖြစ် ကျွန်တော့်နားထဲကို ရွာချလာတယ်။

ကြာသာပတေးနေ့

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခဏခဏ ဆေးခွက်မှောက်ခဲ့တယ်။ ဘဝမျက်နှာစာဟာ နီလိုက်၊ ဝါလိုက်၊ ပြာလိုက်၊ တစ်နေ့မှာ (အဲဒီနေ့ဟာ ကြာသာပတေးနေ့ ဖြစ်တယ်)ရုပ်တုထုသူ တစ်ယောက်ဆီ သွားရတယ်။ စီးပွားရေးမှာ အင်မတန် ထူးချွန်ပြီးသူ တစ်ယောက်တည်းက အာရုံရဲ့ ဆဌမကျားဖြစ်ချင်နေတဲ့ အာရှကျားငါးကောင်ဟာ သူနဲ့ပေါင်းရင် အာရှကျားခြောက်ကောင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ (ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ကျားမှ သူ့လိုမျိုး နှုတ်ခမ်းရဲရဲနဲ့ မမြင်ဘူးပါဘူး) မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်က အဖော်ခေါ်လို့ လိုက်သွားရတာပါ။
ဟိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ ရုပ်တုပညာရှင်တို့ စကားတော်တော် ပြောကြရပါတယ်။ ဘေဘီလုံခတ်က ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခုထဲမှာ မီးခိုးရနံ့တွေ ပြန့်ကြဲရင်းပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အနားမှာ မြေအင်တုံအကွဲကြီးလို့ အိပ်လို့။
ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေက ပြောတယ်။
‘ခင်ဗျား ဆယ်ရက်တည်း ထုရတဲ့ အရုပ်ပဲဗျာ။ ငွေ ဒီလောက်အများကြီးတောင်းတာ ဘယ်တန်မလဲ’
ရုပ်ထုပညာရှင်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ လာချတယ်။ စားဖိုမှူးလှည့်ထွက်သွားပြီးမှ...
‘ခင်ဗျား မေ့နေလို့ပါ။ ဒီလို ရုပ်ထုကို ဆယ်ရက်နဲ့ပြီးအောင် ထုနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် နှစ်(၃၀)လောက် လေ့လာခဲ့ရတယ်။’

အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော် နိုးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီးကတော့ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်သွားပုံရတယ်။
 ‘ဟုတ်လား ၊ ဆယ်ရက်နဲ့ ပြီးအောင် နှစ် (၃၀) ကျင့်ခဲ့တာရတယ်ဆိုတော့ တစ်ရက်နဲ့ ပြီးအောင်ဆိုရင် ဘယ်နှနှစ် ကျင့်ရမလဲ ‘
 ရုပ်ထုပ်ညာရှင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နားတွေ အူသွားတယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးဆီက ပျံလွင့်လာတဲ့ ရုပ်ထုပ်
 အူသံတွေကို ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးဟာ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
 ကမူးရှူးထိုး ထရပ်မိ...။
 စားဖို့မူးက ဘာမှမသိသလိုပဲ။ ဘာမှကြားပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ စဉ်တီတုံးကို ဓားနဲ့ တဒုတ်ဒုတ်ခုတ်နေတယ်။ အဲဒီ အသံက
 ကြာသာပတေးနေရဲ့ အသံ ဖြစ်လာတယ်။
 ‘ဒုတ်.....ဒုတ်....ဒုတ်.....ဒုတ် ‘

သောကြာနေ့

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက မျက်လှည့်ပြလိုက်တာလဲ။ မေးလို့လည်း မရပါဘူး။ ဆာဝေါတာစကော့ဆီကို သွားလိုက်တယ်။
 ‘ဒေါက်....ဒေါက် ‘
 ကျွန်တော် တံခါးခေါက်လိုက်တော့ ဆာဝေါတာစကော့က အထဲက ပြန်အော်တယ်။
 ‘တံခါးတပ်မထားဘူး ‘
 ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ သူ မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေတယ်။ သူ့ဘေးမှာလည်း သူ့ရဲ့ အချစ်တော်ခွေးက ဝပ်နေတယ်။ သူ့စာအုပ်ပုံကြီးကို
 ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်တော့
 ‘အဲဒီစာအုပ်တွေကို သံနဲ့သေသေချာချာ ရိုက်ဦးမယ် ‘ လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခွေးပါ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးဖို့
 ပြင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ.....
 ‘ဒေါက်.....ဒေါက် ‘
 အဘိုးကြီး ဝေါတာစကော့က ပြန်အော်တယ်။
 ‘မင်းကိုယ်မင်း တံခါးပေါက်ထဲ သွင်းလိုက်လေ ‘
 သူ့စကားအဆုံးမှာ အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။
 ‘ဆရာကြီး ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် လာနှုတ်ဆက်တာ ‘
 ‘အေး.....ဘာဖြစ်လို့တုံးကွ ‘
 ‘ကျွန်တော် ပညာစုံပြီ ဆရာကြီးရေ ၊ အဲဒီအတွက် ဆရာကြီးကိုလည်း သတိရလို့ ‘
 အဘိုးကြီး ဝေါတာစကော့က ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်လို ပညာရှိပါတယ်။ ပညာကလည်း တစ်ခါတစ်ခါမှာ အဘိုးအို အသွင်
 ရုပ်ဖျက်နေတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလူရဲ့ စကားကြောင့် အဘိုးကြီး ‘လေခို ‘ သွားတယ်။
 ‘အော.....မင်း ပညာစုံပြီလား ‘
 ‘ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ‘
 ‘ကောင်းတယ် ၊ ကောင်းတယ် ‘ လို့ မပြောပါဘူး။
 ‘မကောင်းဘူး ၊ မကောင်းဘူး ‘ လို့လည်း မပြောဘူး။
 သူ့ခွေးကို အောင်မြင်စွာ မုတ်ဆိတ်မရိတ်နိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့် အဘိုးကြီး စိတ်ရှုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ သူ့ခွေးမှာ မုတ်ဆိတ်မရှိတာကို
 သူတွေ့တယ်။ အဘိုးကြီး ပျော်သွားတယ်။ အဲဒီလူဘက်လှည့်ပြီး.....
 ‘ငါကတော့ အခုမှ စ,ကာစရိုသေးတယ်ကွ ၊ မင်းက စုံလာပြီကိုး ‘
 အဲဒီလူ ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးဟာ လေနဲ့ အမှုတ်ခံလိုက်ရသလို လွင့်သွားတယ်။
 ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်ကြည့်နေမိလေရဲ့။ အဲဒီ အပြုံးဟာ ဘယ်သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သွားစွပ်ဦးမလဲလို့။ သူ လွင့်လေရာ
 တောက်လျှောက်ကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ‘ဖူး ‘ ခနဲ လေမှုတ်သံကိုလည်း နွေးခနဲ ကြားယောင်နေတုန်းပဲ။ သေချာတယ်...အဲဒါ

သောကြာသံပေါ့။

ဝနေနေ

(အသံတွေ ကြားမှာ) ဆူဆူညီညီနဲ့ပဲ တိတ်ဆိတ်ယူရတယ်။ တနင်္ဂနွေသံ ၊ တနင်္လာသံ ၊ အင်္ဂါသံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသံ၊ ကြာသာပတေးသံ ၊ သောကြာသံ နတ်ဆိုးတွေ ငုံတီးသလို ညံလို့။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နွားကျောင်းထားလိုက်တယ်။ ကြီးရှည်ရှည်လှန်လို့။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မီးအိမ်ဆွဲလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ပထမတော့ ခိုင်အိုဂျီးနီးစ်လို့ ထင်လိုက်တာ။ နောက်မှ မဟုတ်မှန်း သိတယ်။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အသက် သိပ်မကွာလှဘူး။ ကကြီး ၊ ခခွေးတွေ ပေနေတုန်းရှိသေးတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ.....ခင်ဗျားက ခိုင်အိုဂျီးနီးစ်ကို အတော် သဘောကျလို့လား’
ကျွန်တော်က အော်မေးတော့ သူက ခေါင်းရမ်းပြတယ်။
‘ဟင့်အင်း.... ကျုပ်က ‘လက်ဆင်း’ ကို သဘောကျတယ်’
‘အော်....ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးတယ်။ သူ့စကားတစ်ခွန်းက အတော် ကမ္ဘာ ကျော်ခဲ့တာပဲနော်’
‘ဟုတ်တယ်....၊ မှားချင် မှားပါစေ.....ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ ကိုယ်လုပ်’ ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တဲ့ စကားပေါ့။ ကျွန်တော့် လက်သုံးစကားပဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူဟာ အသွင်တူမယ့်ပုံ ရှိတယ်လို့ ထင်စရာပဲ။ ကျွန်တော်က မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် မေးလိုက်တယ်။

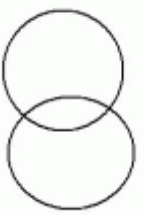
‘ဒါနဲ့ နေပါဦး ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မီးအိမ်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာရှာနေတာတုံး’
‘အေးဗျာ....ဝမ်းနည်းစရာပဲ ။ ဦးနှောက်ကျပျောက်သွားလို့ ရှာနေရတာ’
‘.....’

ကျွန်တော်ပြုမိတဲ့ အသံပါပဲ။ အချိန်မီ မျိုသိပ်လိုက်နိုင်လို့ အပြင်ကို ညံမထွက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲ က စိမ့်ဖောက်ထွက်ပြီး စကြဝဠာအထိ ပဲ့တင်မြည်ဟည်းတယ်။

၄...../၃...../၂...../၁...../၀...../.....။

အဲဒါ စနေသံပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွင့်ပျံကြားယောင်နေရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဇနွဦးမရောက်ခင်မှာပဲ။ ပင်လယ်ဆီ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့ရတယ်။

လူနှင့်လောက၏ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြေသံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်ကို သိသော်လည်း ပညာရှိကြီးက လှည့်မကြည့် ၊ စက်ဝိုင်းများကိုသာ ဆက်ဆွဲနေသည်။ ဂူထွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ရောမစစ်သားက မျက်နှာကြမ်းတမ်းသလို စကားပြောသည့် နေရာတွင်လည်း ကြမ်းတမ်းလေသည်။ ‘ဒီအခြေနေတောင် ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားကြီးက စိတ်မပျက်သေးဘူးလား’ မည်သို့ မျှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့။ ဂူထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ သချာ်တွက်ရင်းဖြင့်ပင် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်ကို လွင့်ရော် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရလေသည်။ ‘ခင်ဗျား တော်တော်မိုက်တဲ့ လူပဲ ၊ ကြည့်စမ်း...နှစ်တွေမနည်းတော့ဘူး ၊ ခင်ဗျားလည်း ဆံပင်တွေ ဖြူ ၊ မုတ်ဆိတ်တွေ ဖြူပါရော့လား’ သူ ဆံပင် ၊ မုတ်ဆိတ်တို့ ဖြူရော်လာကာ သူ ခါးလည်းကုန်းခဲ့ပြီ။ သူ၏ အိုမင်းလာမှုကို ရန်သူတို့ ရယ်သွမ်းသွေးကြ၏။ လှောင်ပြောင် သရော်သော စကားများနှင့် အတူ ဤအချိန်တိုင်အောင် မပြောင်းလဲသော သူ စိတ်ထားကိုလည်း မကျေမနပ်ဆဲဆိုပြောကြား၏ ။ သူကတော့ ဂူထဲမှာ သချာ်တွက်ရင်း တစ်ခါ တစ်ခါအဝေးကို ငေးရင်း၊ သူ့ ဆရာဖြစ်သူ ‘အာခီမီဒီ’ ၏ ရဲရင့်စွာ ကျဆုံးမှုကို ပြန်လည်

မြင်ယောင်ရင်း

နှစ်ကာလတို့ကို ထပ်မံလွန်မြောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် သူ့မျက်လုံးတို့ ပင် ကွယ်ခဲ့ လေပြီ။

ရန်သူက သူ့ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်၏။

‘ဟာ...ခင်ဗျားရဲ့ မျက်လုံးက အဖြူကြီး ဖြစ်သွားပါလား၊ ခင်ဗျား ကန်းပြီပေါ့။ ခင်ဗျား အရှုံးပေးဖို့ ကောင်းပြီလေဗျာ ဟား ဟား ဟား’
ထိုင်ရာမှ သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သူ့လက်ဖြင့်ပင် ထိုးဖောက် ကုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်နှာပေါ်မှာ
သွေးတွေ ပွက်အန် ရဲပြာသွားသည်။

‘ဟင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား’

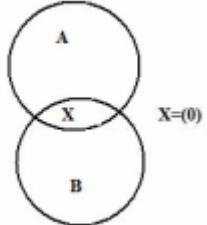
‘အေး...မင်းတို့ မှတ်ထား၊ အရေပြားတွေ ဖြူရုံမကလို့ ဆံပင်မှတ်ဆိတ်တွေ ဖြူရုံမကလို့ မျက်လုံးအစုံပါ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားပလေ့စေ’
မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးများကို လက်နှင့် သပ်ချပြရင်း...

‘အဲဒီမှာ ကြည့်ထား၊ ငါ့သွေးက ဘယ်တော့မှ မဖြူဘူးကွ’

‘ခင်ဗျား...ခင်ဗျား’

ရန်သူစစ်သား၏ ကြောက်လန့် တကြား နောက်ဆုတ်သွားမှုကို သူ ကြားသိနေရသည်။ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်လိုပြီးရင်း ဖြည်းညင်းစွာ
သူလဲကျ၏။ အသက်ရှူသံ ရပ်သွားသည်။

ရဲရင့်စွာ သူ...ကျဆုံးသွားလေသည်။

‘A က သူ့ရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်လို့ ဆိုပါစို့...။ B က ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ A ညှိခံခြင်း တရားတွေ ဆိုပါစို့။ A A စုနဲ့ B A စုနဲ့ ဖြတ်ပိုင်း X ဟာ
သူညရတယ်’

စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသော တပည့်များကို ဆရာက A ဆုံးသတ် စကားပြော၏။

‘သူ့ရဲကောင်းစိတ်နဲ့ A ညှိခံ A ရှုံးပေးခြင်း တရားတွေရဲ့ ကြားမှာ ဆက်နွယ်မှုဟာ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်။ A`ဒါကတော့

‘သူညဆက်နွယ်မှု’ ပဲဖြစ်တယ်’

စာသင်ခန်းထဲမှာ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ဘာကြောင့် ရယ်တော့ မသိ။ မည်သူကမှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

mayzaw